STAR WARS

ULTIMUL JEDI

LUMEA SUBTERANĂ

JUDE WATSON

JUDE WATSON

STAR WARS

SERIA ULTIMUL JEDI

LUMEA INTERLOPĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
The Last of the Jedi: Underworld
2005

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Privit prin perdeaua de ploaie rece şi cenuşie, Templul Jedi în ruină părea mai degrabă o înşelătorie a ochiului decât o structură cândva magnifică. Pentru Ferus Olin, Templul părea o imagine fantomatică, ca o replică pe un ecran video. Clipi din ochi. Avea impresia că întreaga structură se dizolva în faţa ochilor săi.

De la sfârşitul Războiului Clonelor, atât de multe lucruri din viaţa lui păreau ireale şi hiper-reale în acelaşi timp. Ştia că nu era logic, dar avea sens pentru el. La un moment dat ducea o viaţă paşnică pe o lume plăcută, iar în următorul moment era un luptător în rezistenţă, apoi prizonier, apoi fugar. Şi cu fiecare nouă întorsătură, se trezea întrebându-se: *Cum s-a întâmplat asta?*

Revino-ţi, Ferus, îşi spuse el acum. Era aici şi avea o treabă de făcut. Templul era mult prea real, ocupat de trupele de şoc Imperiale. Absorbise şocul provocat de ocuparea Templului de către Imperiu. Doar că văzând asta, era ca şi cum ar fi fost lovit în stomac. Templul i se părea cumva îngrozitor, ca o fiinţă care primise o rană mortală.

Fusese cândva ucenic Jedi. Îi părăsise pe Jedi, dar reuşea să recupereze pas cu pas ceea ce pierduse – aceea legătură pură cu Forţa, aceea loialitate faţă de colegii săi Jedi, sau, acum, de amintirea lor. Vederea Templului în halul acela, răni cea mai adâncă parte din el.

— Ferus? Nu ştiu dacă ai observat, dar plouă.

Ferus se întoarse spre tovarăşul său, Trever Flume. Dinţii tânărului de treisprezece ani clănţăneau. Gluga pe care şi-o trăsese peste părul lui albăstrui nu îl ajuta prea mult să rămână uscat. O picătură de ploaie se rostogoli de pe glugă şi îi lovi nasul.

Ploaie era puţin spus. Acum Ferus îşi simţea mantia îmbibată, pielea umedă. O parte din antrenamentul său Jedi fusese să înveţe cum să fie impermeabil la disconfortul fizic. Să simtă ploaia, să simtă frigul, apoi să renunţe la ele. Dar nu mai fusese Jedi de mult timp şi trebuia să recunoască faptul că îngheţa.

— Nu că m-aş plânge, spuse Trever printre dinţii strânşi. Dar nu-mi mai simt degetele. Sau picioarele. Şi mi-e foame. Am gheaţă pe păr. Şi sunt...

— Bine. Am înţeles ideea, spuse Ferus. Doar câteva minute.

— Bine. Dar dacă îmi cad degetele de la picioare, anunţă-mă, bine? Bagă-mi-le în buzunar sau ceva de genul ăsta.

Ferus clătină din cap. Se părea că nu reuşea să scape de Trever. Băiatul se ascunsese pe nava cu care evadase Ferus de pe Bellassa, iar lui Ferus îi trebuiseră câteva săptămâni să realizeze că Trever nu va mai pleca. Era un copil inteligent şi plin de resurse, dar Ferus tot nu era bucuros să-l aibă cu el. Îi oferise opţiunea de a pleca, dar Trever nu o acceptase. Ferus nu prea ştiuse ce să facă cu el şi, până să-şi dădea

seama, el şi Trever rămăseseră împreună. Băiatul avea abilități de stradă şi un fel de încăpățânare care se putea transforma în curaj. Erau momente în care chiar se bucura să-l aibă alături.

Ferus privi din nou prin electrobinoclu. Templul era cu siguranță folosit. Îi trebuiseră doar câteva ore de stat pe Coruscant pentru a afla bârfele de pe stradă. Imperiul folosea Templul ca închisoare pentru Jedii capturați. Existau şoapte că unii supraviețuiseră, că alții se întorseseră la Templu înainte ca baliza de avertizare să fie dezactivată. Acolo, găsiseră trupe de şoc şi o închisoare Imperială în locul unde fusese casa lor. Cel puțin aşa se zvonea. Ferus nu ştia cât de mult din ce aflase era adevărat.

Obi-Wan Kenobi îi spusese că reuşise să transforme baliza de chemare într-o baliză de avertizare înainte să se întoarcă vreun Jedi. Asta nu se potrivea cu povestea Imperiului. Deci, o parte din zvonuri erau minciuni. Chiar dacă unii Jedi se întorseseră, nu puteau fi mulți. Ferus ştia că aproape toți fuseseră ucişi în epurare.

Dar chiar dacă ar fi fost doar unul singur, trebuia să intre şi să vadă.

Deja bănuia cine se afla înăuntru: Fy-Tor-Ana, o Jedi cunoscută pentru grația ei cu sabia de lumină. Ferus îl salvase pe Maestrul Jedi Garen Muln în peşterile de pe Ilum, iar Garen îi povestise cum Fy-Tor-Ana îl părăsise şi promisese că se va întoarce. Se îndreptase spre Templu şi nu se mai întorsese niciodată.

Trebuia să fie aici. Dacă ar fi fost liberă, s-ar fi întors la Garen. Ferus nu putea decât să tragă concluzia că era fie întemnițată, fie moartă.

Garen însuşi îşi revenea pe un asteroid ascuns pe care Ferus spera să-l transforme într-o nouă bază Jedi. Nu ştia câți Jedi ar fi putut fi în viață, dar aveau nevoie de un loc sigur unde să trăiască.

Observă intrările şi ieşirile navelor Imperiale. De când vechiul hangar fusese distrus, construiseră o nouă platformă de aterizare în piața din față, care fusese cândva măreață. Aceasta ieşea în evidență ca o cicatrice urâtă.

Nu te mai gândi la ceea ce a fost. Gândeşte-te la următorul pas.

Deci, era o închisoare. Cunoştea bine închisorile. Era greu să evadezi. Dar nu la fel de greu să intri în ele.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Trever în timp ce-şi lovea ghetele pentru a-şi încălzi picioarele. Te gândeşti că putem s-o facem.

— Ei bine, putem.

— Da. Sigur, nicio problemă. Ce înseamnă câteva sute de soldați din trupele de şoc?

Ferus îşi păstră privirea pe Templu.

— Am un avantaj.

— În afară de mine? zâmbi Trever.

— Ei pot să ocupe Templul, dar nu îl cunosc. Nimeni nu-l cunoaşte ca un Jedi. Eu pot să fac să intrăm – şi să ieşim.

— Aşa spui tu.

Ferus îi aruncă o privire calmă.

— Ascultă, pot face asta singur. Aş prefera să o fac singur. Putem avea un punct de întâlnire...

— Nu. Vocea lui Trever era firavă. Rămân cu tine.

Deja avuseseră discuția asta. Trever văzu schimbarea din privirea lui Ferus care însemna că acceptase inevitabilul.

— Deci cum crezi că vom intra? întrebă băiatul.

— Cred că am o cale, spuse Ferus. Ne aruncăm de pe o navă direct pe turnul incendiat. Pot vedea un loc unde o parte din turn a fost distrusă. Asta ne va da o bază de sprijin. Chiar deasupra era o mică grădină cu geamuri pe partea de sud. Era folosită pentru a cultiva ierburi pentru bucătărie. Dacă ne putem cățăra peste acea parte distrusă în locul în care era grădina, putem ajunge într-un hol de serviciu. Exista un sistem de tuneluri de serviciu cu legături care duceau la turbolifturile de serviciu. Cu puțin noroc, unele dintre tuneluri ar fi putut supraviețui şi putem ajunge la nivelurile inferioare. Acesta este singurul loc în care ar putea fi închisoarea.

— Despre ce navă vorbeşti? întrebă Trever. Am lăsat crucişătorul lui Toma pe platforma aia de aterizare. În plus, dacă intrăm amândoi, cine o să piloteze?

— Nu vom folosi crucişătorul lui Toma.

Toma era un aliat nou. Tocmai luptase într-o bătălie împotriva forțelor Imperiale pe planeta sa natală, Acherin. El şi primul său ofițer, Raina, îşi uniseră forțele cu Ferus şi Obi-Wan. Obi-Wan se întorsese în exilul său misterios, dar Raina şi Toma rămăseseră pe asteroid pentru a-l îngriji pe Garen.

— Am o altă idee. Vom închiria un taxi aerian.

— Adică să ne urcăm într-un taxi aerian şi să spunem: *Hei, şofer, poți să ne laşi, te rog, pe turn?*

— Ei bine, trebuie să fie şoferul potrivit.

— Bine, să recapitulăm, zise Trever. Ne vom arunca dintr-un vehicul în mişcare pe un turn în ruină pentru a găsi o posibilă intrare care ar putea duce la nişte tuneluri aruncate în aer, pentru a ajunge, poate, într-un loc plin de soldați din trupele de şoc, astfel încât să putem salva un Jedi care, dacă avem noroc, ar putea fi încă în viață.

Ferus îl privi pe Trever drept în ochi.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, spuse Trever. Să mergem.

Multe lucruri se schimbaseră pe Coruscant, dar unele lucruri rămăseseră la fel. La unul dintre nivelurile inferioare ale Oraşului Galactic încă mai exista o platformă de aterizare obscură, unde şoferii de taxi aerian privat puteau fi angajați pentru a face curse ilegale şi periculoase, fără să fie puse întrebări. În timp ce Ferus negocia cu un umanoid ghebos şi musculos, cu semne faciale tatuate, Trever găsi un stand de mâncare care părea că nu-l va otrăvi. Devoră rapid o ruladă de legume şi dădu pe gât o cutie de suc. Când Ferus îi făcu semn, băgă încă o ruladă în buzunar şi fu gata de plecare. Se urcară în partea din spate a unui aerotaxi ponosit şi trecură prin luminile laser colorate ale cartierului de distracții. Şoferul respectă benzile de spațiu prescrise – deocamdată. Pe măsură ce îşi croia drum printre niveluri spre districtul Senatului, puteau vedea din ce în ce mai bine Templul în ruină.

Aici, benzile spațiale erau aglomerate de trafic. Şoferul se strecură fără probleme prin flux. Ținu motoarele la putere redusă, dar la ultimul moment viră pe o bandă mai aproape de Templu. Plonjă în jos şi ocoli turnul avariat, apoi rămase suspendat în aer.

— Pleacă dacă pleci, mârâi el. Într-o clipită voi ajunge pe senzorii Imperiali.

Ferus activă o linie de cablu lichid şi se întoarse spre Trever. Îl văzu pe băiat palid.

— Te va ține, îl linişti Ferus. Iar eu voi fi chiar lângă tine.

Trever înghiți în sec, apoi aprobă din cap. Ferus prinse o a doua linie de centura lui. Apoi eliberă ambele cabluri, țintind spre un loc aflat deasupra unei muchii zimțate a turnului, care părea că îi va ține. Cablul se prinse şi îi smuci brusc înainte, în timp

ce şoferul accelera. Ferus îl blestemă în gând pe şofer pentru impulsul prematur, în timp ce zburau sălbatic prin aer, vântul şuierându-le în urechi. Ploaia le lovea fețele ca nişte ace ascuțite. Ferus ateriză dur pe marginea neregulată şi se întoarse spre Trever pentru a-i ghida aterizarea. Trever se izbi de turn şi îl îmbrățişă.

— A fost amuzant, cârâi el.

— Doar să nu te uiți în jos.

— Voi încerca să nu o fac.

Taxiul aerian demară în trombă, amestecându-se fără probleme înapoi în fluxul de trafic. Întreaga operațiune durase câteva secunde.

Ferus îşi şterse ploaia din ochi. Din poziția sa de pe turn, o bună parte din Oraşul Galactic se întindea sub el. Putea vedea întinderea complexului Senatului şi noua statuie masivă a Împăratului Palpatine, pe care o comandase Palpatine însuşi.

De aici, Ferus şi Trever erau invizibili pentru traficul Imperial care se îndrepta spre noua platformă de aterizare, dar nu se puteau baza pe asta pentru mult timp.

Ferus simți piatra aspră a Templului împungându-i spatele. Sigur, va trebui să se strecoare înăuntru, dar un val de sentimente se ridică în el, formând o conexiune fără egal.

Era acasă.

Capitolul 2

Un braț flexibil din duroțel al unui senzor încă ieşea din perete. Ferus îşi testă greutatea pe el, iar acesta rezistă. Folosindu-l ca pârghie, reuşi să-şi agațe degetele peste marginea de deasupra şi să se ridice pentru a arunca o privire rapidă la locul unde se aflase vechea grădină.

Cu un mârâit, Ferus se echilibră pe palme. Văzu că grădina nu doar cedase în fața focului, ci fusese dinamitată. Bucăți de piatră înnegrită blocau fosta intrare. Sticla se spărsese în bucăți, iar cioburile încă zăceau pe jos.

Îşi aminti... Stătea lângă Siri, în timp ce ea zdrobea o plantă şi i-o ținea sub nas.

— Ce-ți spune?

— Este o plantă, spuse el.

— Dar ce-ți spune?

— Nu înțeleg, Maestră.

Ce voia? Ferus avea doar treisprezece ani, abia îşi începuse ucenicia. Îi era teamă tot timpul să nu facă sau să spună ceva greşit.

— Şi asta face parte din Forță, Ferus. Legătura cu lucrurile vii. Închide ochii. Miroase. Miroase bine. Acum. Ce-ți spune?

— Spune... *prânz*.

Siri lătră un râset scurt.

— Nu e foarte imaginativ, dar cred că va trebui să fie de ajuns. Să mai încercăm o dată...

— Maestră? Lui Yoland Fee nu-i place să-i rupă lumea ierburile. Este o regulă pentru Padawani.

Siri se întoarse spre el, cu mâinile pline de flori comestibile şi ierburi verzi. Apoi zâmbi.

— Ştii, Ferus, dacă ai reuşi să scapi de puțin formalism, ne-am înțelege mult mai bine.

Ferus simți cum tensiunea îi străbate brațele din cauza faptului că se ținea în mâini. Căzu din nou cu spatele la perete. Nu-şi dăduse seama pe deplin că intrarea în Templu îl punea în pericol nu numai față de trupele Imperiale. Ar fi preferat oricând nişte soldați din trupele de şoc în locul amintirilor.

Siri avusese dreptate, bineînțeles. Gândindu-se la acel moment, îşi aminti cât de atent fusese să îşi țină coloana dreaptă, privirea dreaptă. Fusese conştient de fiecare cuvânt spus, adaptându-l la ceea ce trebuia să spună sau să facă ucenicul perfect.

De fiecare dată când Ferus se uita înapoi la o amintire cu el însuşi ca Padawan, se întreba cum putuse cineva să-l suporte. Abia mai târziu, pe Bellassa, odată cu prietenia sa cu Roan Lands, învățase să se desprindă de contururile rigide pe care şi le stabilise şi să vadă că perfecțiunea era o închisoare pe care şi-o construise singur şi care îl ținea separat de ceilalți.

Îi era dor de vechea lui viață cu Roan la fel de mult ca şi de Jedi. Războiul şi Imperiul îi rupseseră viața în două, la fel ca pentru atât de mulți alții din galaxie. La început, nu recunoscuse schimbarea. Preluarea puterii de către Palpatine fusese atât

de lentă, atât de atentă. Atât de diabolic de inteligent. Ştia că, în vremuri tulburi, fiinţele căutau conducători – şi nu examinau prea atent ce făceau acei conducători. Când realitatea din spatele măştii ieşise la iveală, fusese prea târziu.

— Pietrele s-au prăbuşit în jurul deschiderii, îi spuse el lui Trever. Va trebui să le aruncăm în aer. Crezi că te poţi descurca?

— Credeam că nu mă vei mai întreba niciodată.

Descoperise că Trever era oarecum expert în explozibili. Putea să demonteze cu calm o încărcătură alfa şi să o amplifice sau să-i slăbească puterea fără să clipească. Fratele său Tike făcuse parte din mişcarea de rezistenţă de pe Bellassa şi îl învăţase. Tike murise, împreună cu tatăl lui Trever, din cauza Imperiului. După aceea, Trever îşi câştigase traiul pe străzile de pe Bellassa şi adunase o mulţime de cunoştinţe între timp. Era un produs al războiului şi al suferinţei, bătrân înainte de vreme, ascunzând vulnerabilităţile unui băiat care încă erau ascunse sub bravura lui.

— Vom avea nevoie de o jumătate de încărcătură, cât să facem o mică gaură, îi spuse Ferus lui Trever. Nu vrem să atragem atenţia.

Urcară pe platformă şi Trever scoase o încărcătură alfa de la centura sa utilitară.

— Asta ar trebui să fie de ajuns. Ajută-mă.

Ferus îl ajută. Îl ţinu de picioare în timp ce Trever se strecură, poziţionând încărcătura între pietrele masive.

— Hai să ne adăpostim, spuse Ferus, lăsându-l pe Trever înapoi pe podea.

— Este doar o jumătate de încărcătură.

Explozia aproape că îl aruncă pe Ferus de pe turn. Se agăţă de senzor şi se balansă în aer, prins de vântul care bătea. Curentul îi luă corpul şi îl învârti ca pe o trestie. Se hotărî să-şi urmeze propriul sfat dat lui Trever şi să nu se uite în jos. Apoi îşi legănă picioarele înapoi pe podeaua turnului. Trever tocmai se strecura în deschizătura făcută.

— Asta a fost o jumătate de încărcătură? întrebă Ferus, neîncrezător.

— Nu este o ştiinţă exactă, să ştii, răspunse Trever cu sfială.

— Să sperăm doar că nu au auzit trupele de şoc. Haide.

Ferus se ridică încă o dată pentru a inspecta lucrarea lui Trever. În ciuda puterii exploziei, gaura era mică – o dovadă a rezistenţei pietrei. Era doar suficient de mare pentru a se putea strecura prin ea.

Ei bine, asta rezolvă una dintre temerile mele, oricum, gândi Ferus. Nu vor rămâne blocaţi în acest turn. Cel puţin puteau intra înăuntru. Nu se gândise cum vor ieşi. Nu încă.

Ferus sări cu Forţa până la deschidere şi se echilibră. Apoi întinse o mână spre Trever şi îl trase în sus. Se aplecară şi se strecurară prin deschiderea pe care o făcuse Trever în piatră. Acum se aflau în interiorul Templului, într-un loc pe care Ferus îl cunoştea bine, dar în care, pentru o clipă, se simţi pierdut. Nu semăna deloc cu Templul pe care îl cunoscuse. Se afla într-o zonă puternic avariată şi, pentru o clipă, nu se putu orienta. Un perete era dărâmat, altul înnegrit de fum. Coridorul în care se aşteptase să se întoarcă dispăruse. În locul lui se afla un munte de moloz.

— Va trebui să o luăm pe aici, spuse el, întorcându-se în direcţia opusă.

Se căţărară peste un zid prăbuşit. Ferus rămase nemişcat pentru o clipă. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, Forţa rămăsese prezentă. Era încă aici pentru el, iar el se conectă la ea. Dintr-o dată, se simţi complet orientat şi foarte sigur.

Templul putea fi un labirint gigantic pentru cei din afară, dar pentru un Jedi,

designul avea sens. Fusese modelat pentru a se adapta la viața unui Jedi, pentru a facilita deplasarea. Aşa că urmă ritmurile unui Jedi, cu meditația care curgea în activitate fizică, în natură, în mâncare, în studiu, în cercetare şi sprijin.

— Aici era zona de reparare a droizilor, îi spuse Ferus lui Trever. Aşa că ar trebui să existe şi aici un acces la tunelurile de serviciu.

Pe podea se adunaseră bălți de apă. Ploaia se scursese înăuntru. Mirosul de fum se ridica din pereții înnegriți. Ferus încercă să îndepărteze orice emoție. Trebuia să se concentreze.

Îmi place să mă uit la droizi, spusese Anakin.

Ferus aprobase din cap. Venise să lase un droid mic pentru reparații, ca o favoare pentru un Maestru Jedi. Spre surprinderea lui, îl găsise pe Anakin Skywalker verificând piesele de droizi. Nu-l cunoştea prea bine pe Anakin. Abia sosise la Templu anul trecut. Auzise zvonurile, bineînțeles. Cât de puternic era Anakin în Forță, cum îl luase Qui-Gon Jinn de pe o planetă deşertică îndepărtată. Cum se oferise Obi-Wan Kenobi să-l antreneze personal după moartea lui Qui-Gon. Cum ar putea fi *Cel Ales*.

Am construit un droid pe planeta mea natală, spusese Anakin.

Ceva din vocea lui îi spusese lui Ferus că Anakin se simțea singur. Ferus îşi dori să aibă capacitatea de a spune ceea ce trebuie, de a răspunde cu căldură unui băiat pe care nu-l cunoştea. Îşi dorise ca stângăcia lui să nu pară rigiditate. Îşi dorise să fie mai mult ca Tru Veld sau Darra Thel-Tanis, care puteau vorbi cu oricine şi să le devină prieten. Dar îi era greu să ştie ce să spună. El nu avea acel dar. Profesorii lui îi spuneau mereu că trebuia să fie mai mult în contact cu Forța Vie.

Nu-mi amintesc de lumea mea natală, spusese el în cele din urmă. *Sau de familia mea.*

Anakin se uită la el pe sub şuvițele de păr blond.

Atunci eşti norocos.

Băiatul acela singuratic se transformase într-un Jedi uimitor de talentat. Şi acum era mort. Ferus nu ştia cum şi unde. Ezitase să-l întrebe pe Obi Wan. Privirea Maestrului Jedi când fusese pomenit numele lui Anakin fusese suficientă pentru a-l opri pe Ferus. Durerea îl marcase pe Obi-Wan, iar el părea mai bătrân şi mai cărunt decât ar fi justificat vârsta.

Ferus începea acum să înțeleagă formele înnegrite şi răsucite. Acolo, mormanul acela de duroțel topit – fusese raftul care se întindea de-a lungul unui perete. Ținea piesele de droizi. Piatra se fărâmițase în pietricele care scârțâiră cu ecou sub cizmele lui Ferus când intră în spațiul respectiv. Dădu cu piciorul prin câteva piese topite de pe podea. Găurile din acoperişul de deasupra lăsaseră să intre ploaia de dimineață. Scârțâiturile îi spuseră că aici trăiau creaturi care se furişau printre resturi.

Droizii de protocol aveau forme ciudate, pe jumătate topite, cu orbitele goale. Arătau ca nişte soldați căzuți. Mirosul de putrefacție îi pătrundea în nări. Decadență, eşec şi ruină. Şi era doar începutul a ceea ce avea să vadă.

— Deci, unde este intrarea în tuneluri? întrebă Trever.

Ferus îşi smulse mintea înapoi la sarcina pe care o avea de îndeplinit. Privi în jur, încercând să se orienteze.

— Deschiderea de acolo duce la sala mare. Cred că ar fi mai bine să o evităm. Intrarea în tunelurile de serviciu era acolo. Cel puțin, cred că acolo era.

Priviră în cealaltă parte a încăperii, la o grămadă uriaşă de moloz.

— Tot ce pot să spun este că, dacă trebuie să trecem prin asta, ar fi bine să ai

dreptate, spuse Trever.

Dintr-o dată, auziră zgomotul unor paşi.

— Soldați din trupele de şoc, şopti Trever.

Ferus arătă repede spre o grămadă impunătoare şi diformă de metal răsucit. Se topise din cauza căldurii; fusese cândva un grup de droizi. Natura neregulată a mormanului crease găuri peste tot. Ar fi putut să se strecoare înăuntru şi să se ascundă dedesubt.

Exact la timp. Un escadron de soldați în armură albă pătrunse în încăpere prin deschizătura distrusă de explozie care ducea spre marea sală. Ofițerul responsabil vorbi prin cască.

— Senzorii indică o activitate a formelor de viață.

Trever se uită la Ferus, alarmat: Jediul privi cum echipa începu să pieptene sistematic spațiul, sector cu sector. *Acesta este necazul cu trupele de şoc*, gândi el iritat. *Sunt atât de eficienți.*

În câteva minute îi vor repera. Ferus nu se îndoia de asta. Se învârteau în jurul grămezilor de droizi, verificând fiecare crăpătură, fiecare colț întunecat.

Ferus simți că ceva umed şi zbârlit îi atingea piciorul. Doar cea mai severă disciplină Jedi, înrădăcinată în ființa sa, îl împiedică să tresară. Un şobolan, gras şi îndrăzneț, trecu pe lângă el. Înainte ca Ferus să-l poată avertiza, Trever tresări uşor, lovindu-se cu capul de metal. Un clinchet foarte slab răsună în încăpere.

— Opriți activitatea. Ofițerul se întoarse, îndreptând o baghetă luminoasă la doar câțiva centimetri de ascunzătoarea lor. Dovezi de intruşi. Căutați şi distrugeți.

Capitolul 3

Trever băgă mâna în buzunar. Fără să facă vreun zgomot, scoase plăcinta pe care o pusese acolo. O aruncă la mică distanță, iar şobolanul fugi imediat după ea.

Ofițerul surprinse mişcarea. Lumina de la baghetă fu smucită spre sunet şi văzu şobolanul în plină fugă.

— Încă un şobolan, spuse el dezgustat. Sunt atât de mari încât declanşează senzorii. Încep să mă satur de aceste alarme false. Haideți, să mergem.

Ferus şi Trever aşteptară până când dispăru sunetul paşilor.

— A fost cât pe ce, spuse Ferus.

— Şi s-a dus şi restul prânzului meu, adăugă Trever.

Se strecurară afară din ascunzătoare. Evitând şobolanul care ronțăia din plăcintă, se îndreptară spre zona în care Ferus era sigur că vor găsi intrarea în tuneluri. Era atât de mult moloz îngrămădit încât nu aveau cum să ştie unde fusese intrarea. Ferus închise ochii şi se concentră asupra amintirii scurtei sale conversații cu Anakin, pe când era copil. Se folosi de un exercițiu pe care îl învățase fiecare Padawan. Erau conduşi într-un loc, li se spunea să deschidă ochii, să privească timp de cinci secunde, apoi să-i închidă din nou. După aceea trebuiau să descrie tot ce văzuseră. Uneori se confruntau cu ceea ce părea a fi un perete gol şi trebuiau să observe fiecare crăpătură, fiecare neregulă.

Ferus se întorcea în urmă, trecând peste anii de evenimente şi sentimente care îi puteau întuneca mintea, peste perspectiva sa de copil, şi se concentră asupra a ceea ce văzuse. Putea evoca textura rece pe degetele lui, piesele de droizi etichetate cu grijă pe rafturi, consolele de calculatoare. Când îşi aminti de îndoitura de pe cupola unui droid astromec ponosit, aflat în dreapta lui Anakin, ştiu că ajunsese unde trebuia. Forța îl ajută să se conecteze la memorie la fel de mult ca şi la ceea ce era acum în jurul lui. Calculă distanța. Îşi aminti cât de înaltă fusese intrarea, la câți metri deasupra capului său. Îşi aminti de propria înălțime şi făcu calculele necesare.

Apoi merse înainte.

— Este aici, în spate, spuse el, arătând spre un loc din grămadă.

Memoria sa Jedi şi Forța îl călăuziseră. Ori asta, ori se înşelase complet. Nu ar fi fost prima dată.

Aprinse sabia de lumină pe care i-o dăduse Garen Muln în peşterile de pe Ilum. Din prima clipă, simțise că i se potrivise dintotdeauna în mână. Introduse sabia şi o roti încet până când căldura ei începu să dizolve zona din jur într-un cerc din ce în ce mai mare. Trever făcu un pas înainte, fascinat ca întotdeauna de puterea săbiilor.

Când Ferus eliberă suficient spațiu, dădu la o parte restul pietrelor şi rămăşițelor cu mâinile şi se târî înăuntru, ținând în față o baghetă luminoasă. Simțea, mai degrabă decât vedea, că deblocase intrarea. Îi spuse lui Trever să-l urmeze. Trebui să se târască vreo douăzeci de metri, dar în cele din urmă trecu şi putu să se ridice în picioare. Trever i se alătură câteva secunde mai târziu.

Le era greu să se orienteze din cauza resturilor şi a prafului care împânzeau pasarela. Acesta fusese cândva un tunel de un alb strălucitor, iluminat de lămpi de un

albastru pal. Fusese construit pentru a transporta droizi pentru reparații din diverse puncte din Templu. Tavanul era jos, iar pereții erau curbați de jur împrejur.

— Tunelul ăsta iese în apropiere de camerele de locuit, spuse Ferus. Acea parte a Templului, din câte văd, nu a fost distrusă atât de rău ca celelalte.

— Asta înseamnă că ne vom lovi de mai multe trupe de şoc, spuse Trever.

— Voi face tot posibilul să-i evităm.

Ferus se deplasă încet prin tunel.

— Padawanii obişnuiau să exploreze toate tunelurile de serviciu şi pasajele puțin folosite. Uneori era util dacă nu voiai să dai peste vreunul dintre profesorii tăi – dacă uitai o temă sau săreai peste o sesiune de antrenament.

— Ah, Ferus, te-ai ridicat la înălțimea aşteptărilor mele. Ştiam că eşti genul de haimana care nu-şi făcea temele.

Ferus pufni pe nas. Trever era departe de adevăr. Cunoştea o persoană diferită de ceea ce fusese cândva Ferus. *Haimana* nu prea se potrivea cu descrierea anilor săi de Padawan. De fapt, nu chiulise niciodată de la o sesiune antrenament sau de la o temă. Se străduise să atingă perfecțiunea în fiecare clipă cât era treaz. Era condus de nevoia de a excela. Ca urmare, nu-şi făcuse prieteni cu uşurință. Abia spre sfârşitul uceniciei sale se apropiase de Darra şi Tru. Darra murise pe Korriban. Încă se mai simțea responsabil pentru moartea ei. Părăsise Ordinul Jedi din acea cauză.

Şi mai era şi Anakin. Cel ale cărui daruri erau atât de mari, care îl considerase pe Ferus drept rival. Îşi amintea şi acum de certurile lor şi de ruptura lor profundă. Acum ar fi făcut lucrurile altfel. Nu l-ar fi judecat pe Anakin aşa cum o făcuse. Acum, Anakin era mort, împreună cu Tru, împreună cu Padawanii cu care trăise aproape toată copilăria lui. Nici măcar cei mai mari războinici Jedi – Mace Windu, Kit Fisto, chiar şi Yoda – nu i-au putut învinge pe Sith.

Deci, ce îl făcea să creadă că el ar putea?

Ş*tiu că nu-i pot învinge. Dar poate că dacă le dăm destule lovituri, îi putem răni.*

Nu era în natura unui Jedi să acționeze din furie. Dar era chiar atât de greşit să intri într-o luptă pentru că erai atât de profund îndurerat şi de înfuriat?

Ferus ridică o mână în timp ce se apropiau de capătul tunelului. Ştia că se deschidea într-un pasaj de serviciu care mergea paralel cu una dintre sălile principale. Ar fi pus pariu că trupele de şoc vor folosi sălile principale, care erau mai mari şi duceau la scările largi şi la turbolifturi. Pasajele de serviciu erau înguste şi aveau o dispunere complicată. Era uşor să te pierzi.

— Unde crezi că este închisoarea? întrebă Trever pe un ton scăzut.

— Trebuie să fie în depozitele mari, răspunse Ferus. Erau singurele care puteau fi reconfigurate într-o zonă sigură. Şi, din câte am putut vedea prin electrobinoclu, au rămas în mare parte intacte. La capătul primului pasaj de serviciu se afla o serie de turbolifturi care duceau la etajul de depozitare. Cu puțin noroc, vor fi încă acolo. Chiar dacă nu sunt funcționale, s-ar putea să reuşim să coborâm pe unul dintre tuburi.

Aşteptând o clipă pentru a se asigura că pasajul de serviciu era gol, Ferus ieşi în hol. Trever îl urmă în timp ce ținea bagheta luminoasă în fața lui, menținând-o la cea mai mică setare. Aici, pereții erau şi ei înnegriți de la incendiu, dar holul nu părea prea grav avariat. Doar un perete îi despărțea de un pasaj principal şi puteau auzi zgomotul activității de cealaltă parte.

— Nu înțeleg, murmură Ferus. Pare să fie multă mişcare. Locul ăsta trebuie să fie mai mult decât o închisoare. Nu e de mirare că a fost atât de multă activitate pe

platforma de aterizare.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, spuse Trever cu mâhnire.

Ferus ajunse în zona turboliftului. Se încruntă cu dezamăgire. Ceea ce fusese un tub de turbolift era acum o grămadă prăbuşită de duracretă. Chiar mai rău, bloca legătura cu celelalte holuri de serviciu.

— Va trebui să folosim holul principal, spuse el. Doar pentru puțin timp, ca să ajungem la celălalt tub de turbolifturi.

Se opri în fața unei uşi. Nu auzi niciun sunet, aşa că o deschise cu grijă. Holul era gol. Ferus ştia exact unde se afla. Dacă ar fi urmat acel hol spre dreapta, l-ar fi condus la *Sala celor O Mie de Fântâni.* Dincolo era un alt pasaj care îl ducea mai departe. Făcându-i semn lui Trever, ieşi în hol. Mişcându-se repede şi în tăcere, se grăbiră pe hol. Când trecură pe lângă uşa mare de lemn care dădea spre *Sala celor O Mie de Fântâni*, paşii lui Ferus şovăiră.

— Ce este? şopti Trever.

— O clipă.

Nu se putu abține. Fusese locul lui preferat din Templu. Trebuia să-l vadă. Împinse încet uşile, apoi făcu un pas precaut înăuntru. Primul lucru care îl frapă fu liniştea. În mintea lui, se aşteptase la nota liniştitoare a stropilor de apă, a apei curgătoare. Îşi ridicase chiar şi fața în sus pentru a simți picăturile fine răcoritoare.

Era goală. Dezolantă. Plină de rămăşițele plantelor şi florilor parfumate, uscate, maronii. De trunchiuri care se ridicau ca nişte degete strâmbe. Iazul era uscat, iar urnele de piatră erau răsturnate şi crăpate.

Se întoarse. Trebuia să-şi împietrească inima împotriva acestei imagini. Nu putea permite ca fiecare privelişte să fie o lovitură. Nu ar face decât să-l încetinească.

Trecură pe lângă Sala Hărților, unde odinioară studenții puteau avea acces la orice sector al galaxiei, la orice lume. Ferus nu fu tentat să tragă iar cu ochiul. Şi iubita bibliotecă a lui Jocasta Nu – fără ca măcar să intre – putu vedea prin uşile aruncate în aer că fusese distrusă sistematic. Toată acea cunoaştere, toată acea înțelepciune – dispăruse.

Totul a dispărut. Dar trebuie să continui să merg mai departe.

Auziră paşi în spatele lor. Ferus îl trase pe Trever în spatele unei coloane înalte. Se lipiră de coloană în timp ce paşii se apropiau. Era un fel de mesager Imperial şi un ofițer.

— Trebuia să fii aici în această dimineață.

— A durat ceva timp să adunăm datele.

— Ei bine, acum eşti aici. Du-le la biroul Inchizitorului.

— Locația?

— Urmează acest coridor şi treci prin uşile duble. Este prima uşă pe dreapta, cea cu ferestre. Apoi pune-o jos şi pleacă. Inchizitorul Malorum nu este aici.

Malorum? La Templu?

Asta ar putea fi ori un dezastru, ori un noroc. Obi-Wan îl rugase pe Ferus să descopere, dacă putea, ce punea la cale Malorum. Şi se părea că biroul lui Malorum era chiar aici, în Templu. Bineînțeles, Inchizitorul îi cunoştea fața. Şi nu numai atât, îl ura. Norocul lui că nu era aici.

Ferus se gândi din nou la indicațiile pe care le dăduse ofițerul.

Nu se poate să fie aşa. Biroul lui Malorum este fosta locuință a lui Yoda?

— Nu este aşteptat să se întoarcă până mâine. Se va aştepta ca totul să fie în

ordine atunci. Îşi va muta aici baza de operațiuni de la Fortăreața Imperială...

Cuvintele dispărură odată cu paşii.

— Nu din nou tipul ăla, gemu Trever încet.

Îl cunoscuse şi el pe Malorum, pe Bellassa. Malorum fusese cel care pusese o condamnare la moarte pe capul lui Trever.

— Da, tot apare, nu-i aşa?

De ce şi-ar fi stabilit biroul în Templu'? Şi de ce să aleagă, dintre toate sutele de camere, tocmai apartamentul privat al lui Yoda?

Pentru că poate.

Aroganța!

Porniră din nou pe coridor. Era gol, iar ei se grăbiră spre turbolifturi şi săriră înăuntru. Bătăile inimii lui Ferus se accelerară. În sfârşit, avea să afle dacă mai era vreun Jedi în viață.

Capitolul 4

Turboliftul funcţionă fără probleme. Aveau noroc. Coborâră până la etajul de depozitare şi uşile se deschiseră. Ferus era pregătit, cu sabia la îndemână, pentru orice s-ar fi aflat de cealaltă parte a uşii. Dar ajunseseră într-un hol gol. Făcu un pas înainte cu precauţie. Nu doar gol, ci şi... prăfuit. Ascultă după sunete, după mişcare. Aduse Forţa la el şi o trimise în afară. Era adevărat, simţurile sale în Forţă încă era ruginite uneori, dar nu primi nimic. Cu siguranţă, dacă aici ar fi fost o închisoare, ar fi recepţionat ecouri ale Forţei Vii, oricât de slabe ar fi fost. Mai ales de la Jedi.

— Pari îngrijorat, şopti Trever. Şi când tu îţi faci griji, îmi fac şi eu griji.

— Nu simt nimic, spuse Ferus.

— Asta-i tot?

— Pentru un Jedi, asta e totul.

Înaintară cu prudenţă. Ferus nu era la fel de familiarizat cu acea zonă cum era cu altele. Acum se aflau la cele mai joase niveluri ale Templului. Toţi Padawanii erau obligaţi să facă un tur extins al Templului, de sus până jos, şi să se familiarizeze cu dispunerea lui, dar Ferus nu vizitase decât foarte rar zonele de depozitare.

Din fericire, era o dispunere standard, doar holuri paralele care duceau la depozite de diferite mărimi. Merseră mai departe, aruncând câte o privire în fiecare depozit. Erau goale. Goale, cu excepţia unor containere împrăştiate, obiecte aleatorii depozitate aici şi nebăgate în seamă pentru că nu erau valoroase – prosoape, prelate. Săpun. Baghete luminoase şi servomotoare. Pături.

— Cred că Imperiul a găsit comoara, spuse Trever. Dar poate că au trecut ceva cu vederea? Ceva aflat aici jos?

— Ce comoară? întrebă Ferus.

— Comoara pe care o aveau Jedii, spuse Trever. Ştii că Ordinul era bogat. Toate acele plăţi de la lumile pe care le protejau...

— Asta a fost o minciună spusă de Împărat, se înfurie Ferus. Jedii nu au primit niciodată plăţi pentru serviciile lor. Palpatine încerca să întoarcă galaxia împotriva Jedilor pentru a-şi justifica crimele. Şi acum, tu le repeţi minciunile!

— Hei, opreşte-te. De unde era să ştiu că e o minciună? Toată lumea a spus-o.

— Toată lumea spune şi că Împăratul este de partea ta.

— Excelentă observaţie.

În multe privinţe, asta a fost cea mai gravă consecinţă a Ordinului 66, cel care i-a distrus pe Jedi. Istoria fusese rescrisă. Minciunile lui Palpatine schimbaseră modul în care galaxia îi privea pe Jedi. Vieţile lor de serviciu deveniseră dorinţă de putere. Altruismul lor devenise lăcomie.

— Îmi pare rău, spuse Trever, uitându-se la expresia de pe faţa lui. Dacă aud cuvântul *comoară*, încep să salivez puternic. Mă cunoşti doar... Încercă să zâmbească, dar ochii lui erau îngrijoraţi. Uiţi că sunt un hoţ.

— Nu mai e cazul, spuse Ferus. Momentul de furie trecu. Se uită în jur. Tot nu înţeleg. Acesta este locul logic pentru o închisoare. Şi se spune pe stradă că Jedii se află în adâncurile magaziilor Templului.

— Mai există vreun alt loc unde ar putea să-i țină?

Ferus clătină din cap.

— Orice este posibil, dar…

Se opri. Chiar când trecură de cea mai mare magazie, i se păru că surprinse o reflexie. Înaintă cu prudență. Nu era nicio fărâmă din Forță Vie aici. Dar era… ceva.

Își ridică bagheta luminoasă. Îi trebui o clipă ca să înțeleagă ce reprezentau grămezile şi amestecul de obiecte. Şiruri, şi şiruri, şi şiruri care dispăreau în lumina crepusculară de la colțurile spațiului vast. Săbii de lumină. Ferus simți că i se taie respirația şi că i se opreşte inima. Nu se putea mişca. Trever, simțindu-i emoția, se trase înapoi. Într-o rară dovadă de tact, nu spuse nimic. Ferus înaintă. Cizma lui lovi un mâner de sabie şi tresări. Se aplecă să o ridice. Îşi trecu degetele de-a lungul mânerului. Nu îl recunoscu, aşa că îl puse cu grijă la loc. Rând după rând după rând… grămezi şi grămezi, unele aşezate frumos, fără îndoială pentru identificare.

— Cât de multe? şopti el.

Se aplecă să ridice un mâner aici, altul dincolo. Aici era dovada. Imperiul trebuie să fi colectat săbiile atunci când putuse, dar nu era sigur în ce scop. Pentru a-i identifica pe Jedi, poate. Dar cine ar fi putut să recunoască mânerul decât un alt Jedi? Sau poate că intenționau să studieze săbiile pentru a le putea folosi ca arme într-o zi.

La urma urmei, Obi-Wan îi spusese că Împăratul Palpatine era un Sith. Darth Vader era ucenicul său. Voiau să ridice o armată Sith? Dar ce mai conta? Era o luptă înăuntrul lui, metal contra piatră. Ceva feroce şi elementar. Durerea îl lovea.

Aşa funcționează, îşi dădu el seama. *De fiecare dată când crezi că îți înțelegi durerea, eşti luat prin surprindere din nou. Aluneci înapoi în furia şi neîncrederea ta.*

— Toate, spuse el, mergând mai departe. Atât de multe.

Şi fiecare dintre ele reprezenta o viață nobilă dispărută. Şi apoi văzu ceea ce se temuse – sabia cuiva pe care îl iubea. O ridică. O cunoştea bine. Chiar încercase să o repare. Nu ştiuse atunci că o favoare pentru un prieten va sfârşi prin a fi începutul sfârşitului carierei sale de Jedi. Tru Veld fusese prietenul lui. Tru fusese prietenul tuturor. Ochii lui argintii, blândețea lui, felul în care începea o conversație la mijloc şi se întorcea la început. Felul în care fusese cel care văzuse dincolo de manierele rigide ale lui Ferus şi văzuse în inima lui. Nu ştia ce să facă cu sabia. Nu putea suporta să o lase în urmă. Dar, uitându-se în jur, îşi dădu seama că Tru ar fi vrut ca sabia să stea cu celelalte. O aşeză uşor la loc. Un soldat din trupele de şoc, un ofițer, o clonă fără trăsături, o armă brutală, din aer sau de pe pământ, curmase viața debordantă şi inima generoasă a lui Tru Veld. Pentru Imperiu, el fusese doar un număr, un alt Jedi doborât. Un alt pas spre obiectivul lor. Pentru Ferus, Tru fusese plin de complexitate, idei, speranțe, pasiuni şi voință. Fusese unic şi pe deplin viu. Faptul că dispăruse… Iată din nou acel sentiment că era ceva foarte real, dar imposibil în acelaşi timp.

— Ferus, spuse Trever cu insistență. Aud ceva.

Şi ar fi trebuit să audă şi el, dacă nu i-ar fi răsunat în urechi vuietul de durere.

Era o echipă de soldați din trupele de şoc, după cum se auzea.

Se întoarse, privirea căutând ceea ce ar fi trebuit să ştie că se afla acolo.

— O alarmă silențioasă, spuse el. Ştia cum lucrau Imperialii. Luptase cu ei luni de zile pe Bellassa. Ar fi trebuit să ştie asta. Răspândesc zvonurile, spuse el. Vor ca toată lumea să creadă că este o închisoare pentru Jedi. Ştiu că orice Jedi rămas în viață va veni în cele din urmă. Se întoarse spre Trever. Acum înțeleg. Nu este o închisoare. Este o capcană.

Capitolul 5

Trebuia să existe o altă cale de ieşire. Întotdeauna exista, chiar şi în zone de depozitare ca aceasta. Ferus ştia că Templul fusese proiectat cu gândul la utilitate, dar şi la frumuseţe. Energia trebuia conservată, chiar şi energia fizică. Acest spaţiu era prea vast pentru a avea doar o singură cale de descărcare a mărfurilor.

— Urmează-mă, îi şopti el lui Trever.

În loc să iasă pe uşa din faţă, alergară pe culoar, trecând pe lângă săbiile de lumină, pe lângă amintiri şi tristeţe, până în partea din spate a sălii. Acolo găsi ceea ce căuta – o intrare în tunelurile de serviciu care ar fi trebuit să-i ducă înapoi în hol.

Prima problemă: tunelul era sigilat cu o uşă, iar vechiul panou de control nu mai funcţiona. În linişte şi rapid, Ferus tăie uşa cu sabia de lumină. Ar fi lăsat dovezi ale prezenţei lor, dar era prea târziu pentru a face altceva. Putea auzi echipa care se afla acum chiar în faţa camerei. Aveau să fie descoperiţi în orice moment.

Trever nu avu nevoie de invitaţie. Fugi prin gaura pe care o crease Ferus. Acesta îl urmă şi o luară la fugă prin tunelul de serviciu. În timp ce alerga, Ferus calculă unde îi ducea tunelul. Făcu o curbă bruscă la dreapta şi ştiu că acum alergau paralel cu al doilea hol de serviciu.

— Dacă putem ieşi undeva pe aici, putem ajunge la turbolift, îi spuse lui Trever.

— Şi să mergem unde?

— Ei bine, oriunde în afară de aici este o opţiune.

Ferus văzu un panou de control în faţă şi, slab, conturul unei uşi. Încercă panoul de control şi, de data asta, funcţionă. Uşa alunecă şi se deschise. Bine. În felul acesta, odată ce soldaţii din trupele de şoc intrau în tunelul de serviciu, nu ar fi putut să afle pe unde plecaseră Ferus şi Trever. Uşa alunecă în urma lor. Se aflau într-o altă magazie, lucru la care Ferus se aşteptase. Aceasta era plină de rafturi goale. În timp ce alergau spre uşă, Ferus se opri brusc.

— Ferus, haide!

Se aplecă şi îşi trecu degetul de-a lungul raftului.

— Priveşte. Au lăsat urme.

— Ce a lăsat urme?

— Coşurile. Aici a fost o zonă de depozitare a alimentelor. Adulmecă. Încă mai poţi simţi mirosul ierburilor uscate.

Asta-i pentru tine, Siri. Ştiai că îmi va fi de folos.

— Fascinant. Acum putem continua să evadăm?

Ferus gândi repede, amintindu-şi.

— Depozitul de alimente uscate avea un sistem separat de livrare. Dacă bucătarii rămâneau fără provizii, puteau să introducă ceea ce aveau nevoie pe ecranele tehnice din bucătărie, iar informaţiile erau transferate aici jos. Droizii monitorizau citirile, găseau articolele şi le transportau la lifturile verticale. Ascensoarele funcţionează cu aer comprimat. Trăgeau cutiile de conserve în sus, în halele alimentare, unde erau ţinute într-o imersiune temporară în gravitaţie zero – cu alte cuvinte, în aer. Ascensoarele sunt mici, dar am putea să ne strecurăm în ele – asta dacă sistemul de

aer comprimat mai funcționează.

În timp ce vorbea, Ferus verifică rapid panoul de control.

— Vrei să spui că ai de gând să mă *arunci în aer*?

Trever nu părea sigur de asta.

— Vei avea parte de călătoria vieții tale.

— Pot să-ți reamintesc că nu sunt o cutie de fasole?

— Avem noroc. Încă funcționează.

— Hei, ce se întâmplă dacă partea cu gravitația zero nu funcționează?

— Cauți un punct de sprijin în timp ce cobori. Trever, e singura cale să scăpăm de trupele de şoc. Nu-şi vor da seama niciodată.

— E din ce în ce mai bine, gemu Trever. Dar se înghesui în micul lift vertical, băgându-şi genunchii sub bărbie. Apropo, te-ai gândit cum vom ieşi din Templu?

— Mă gândesc.

— Nu sună foarte promițător.

— Eu nu fac promisiuni. Doar planuri.

— Este o plăcere să fac afaceri cu tine, Ferus.

— Un ultim lucru – dacă nu reuşesc să ajung sus, încearcă să ajungi la platforma de aterizare şi fură o navă. Ne întâlnim înapoi la asteroid.

Închise uşa în fața privirii neîncrezătoare a lui Trever. Şuieratul aerului îi spuse că transportul reuşise. Ferus merse spre următorul tub de ridicare. Se aplatiză şi se răsuci, dar nu putu să se strecoare în deschidere. Îşi lovi capul şi se lovi la cot în timp ce încerca să se înghesuie înăuntru.

Aşteaptă, Ferus. Se concentră asupra amintirii.

Siri se aplecase să îl ajute. Căzuse în timpul unei drumeții de rutină, doar pentru că nu fusese atent. Căzuse de pe un bolovan şi se lovise de pământ. Mai întâi, mâinile ei experte se asigurară că era bine. Apoi se lăsă pe călcâie, echilibrându-se cu măiestrie, în ciuda faptului că făcuseră o drumeție de şase ore pe un teren accidentat.

— Când te-ai simțit căzând, de ce nu ai folosit Forța?

Pentru că am doar paisprezece ani şi nu este atât de uşor. Dar Ferus nu voise să-i spună asta Maestrei sale.

— Nu a fost timp.

— Întotdeauna este timp suficient pentru un Jedi, spuse Siri. Ideea este că Forța este mereu în jurul tău.

Ferus se chinui să se ridice. Creştea repede, iar picioarele şi brațele păreau să se încurce mereu sub el. De aceea căzuse.

— Corpurile noastre nu sunt doar oase şi muşchi, spuse Siri. Ele sunt şi lichide. Şi aer. Şi pământul nu este atât de tare pe cât pare.

Ferus păruse să simtă fiecare vânătaie.

— Aşa spui tu.

Ea sări în picioare, întinse o mână şi îl trase în sus, râzând.

— Tu faci totul mai greu decât trebuie să fie, Ferus. Chiar şi pământul.

Ferus simți cum i se relaxează corpul. Forța se mişca prin el, iar muşchii lui se simțeau brusc fluizi. Se aplecă şi se răsuci cu uşurință, încadrându-se în spațiul mic. Apoi închise uşa compartimentului şi zbură în sus, într-o pală de aer, atât de repede încât se simți amețit. Uşa compartimentului se deschise în timp ce se simțea ținut suspendat în câmpul gravitațional zero. Se împinse afară şi ateriză în picioare pe podeaua bucătăriei vaste a Templului, capabilă să hrănească sute de Jedi.

Trever îl aştepta.

— Ai avut dreptate, spuse el. A fost o călătorie pe cinste.

Ferus aruncă o privire în jur. Bucătăria fusese întotdeauna aglomerată. Jedii care doreau, făceau pe rând de serviciu şi cu toții erau dispuşi să strecoare câte un tânăr în creştere pentru un răsfăț, la orice oră din zi sau din noapte. Acum era mai mult sau mai puțin intactă, dar, la fel ca majoritatea locurilor pe care le văzuse, era presărată cu moloz şi înnegrită de fum. Într-un colț se făcuse o încercare de a-i restabili funcția. Putea vedea că soba funcționa, iar o masă fusese curățată şi aşezată pentru a fi folosită...

Forța izbucni, avertizându-l, cu doar o jumătate de secundă înainte să audă uşa deschizându-se. Chiar trebuia să lucreze la conexiunea sa cu Forța. Ce rost avea un avertisment dacă îți apăreau brusc în față douăzeci de soldați din trupele de şoc?

— Uau!

Trever se aruncă la podea în timp ce salvele de blaster străbăteau aerul. Sabia lui Ferus dansă, deviindu-le. Apoi vorbi pe un ton urgent sub acoperirea zgomotului.

— Mai este o ieşire lângă sobe. Du-te, acum! lătră el ordinul, iar Trever o luă la fugă, alergând într-un tipar nebunesc care îi împiedica pe soldații să-l localizeze.

Ferus se retrase, ținându-şi sabia în mişcare şi gândind, ca un Jedi, cu trei paşi înainte. Îl urmară în coridor. N-ar fi putut să scape de ei, nu acolo. Dar biblioteca era aproape, şi pe jumătate distrusă. Acolo ar fi fost mai bine acoperit. Dacă putea ajunge la al doilea nivel al bibliotecii, putea ieşi pe uşa din spate, iar de acolo... Unde?

Răspunsul îi veni în minte. Camera privată a lui Yoda. Biroul lui Malorum de acum. Malorum era plecat. Ar fi fost gol şi linişte. Iar acolo putea accesa dosarele şi poate că ar fi găsit o cale de ieşire la care nu se gândise. Şi ar fi putut să afle ce punea Malorum la cale. Trupele de şoc nu s-ar fi gândit niciodată că cineva ar fi atât de prost încât să se ascundă în biroul privat al Inchizitorului principal.

Singura problemă era că ar fi trebuit să treacă printr-o porțiune prea mare din holul principal pentru a ajunge acolo. Ar fi fost reperați.

Mintea lui Ferus se limpezi şi îşi aminti că intrase în *Sala celor O Mie de Fântâni.* Sistemul de alimentare cu apă fusese distrus, iar bolta superioară care duplica cerul era zdrențuită şi pe jumătate căzută. Cândva, cupola aceea îşi schimba culoarea pe parcursul zilei, trecând de la rozul zorilor la purpuriul intens al amurgului, în timp ce sistemul de iluminat imita trecerea soarelui. Acum, cupola deteriorată dezvăluia rețeaua de pasarele de deasupra, care deservea luminile...

...şi care se conectau la tunelul de conducte de energie care trecea prin pereți. Mai mici decât tunelurile de serviciu, dar construite astfel încât o persoană să se poată strecura pentru a lucra la circuite în orice moment.

Trever îl aştepta în coridor. Ferus era cu câteva secunde înaintea trupelor de şoc. Se repezi pe hol. Nu avea nicio îndoială că ofițerul responsabil cerea întăriri. În curând, coridoarele aveau să fie inundate de trupe. Trupele de şoc dădură buzna în hol chiar în momentul în care ei se strecurau pe după colț. Fulgerele de blaster sfâşiară pereții, făcând bucățile de piatră să cadă peste ei ca o ploaie.

— Pe aici.

Mai multe proiectile blaster fulgerară pe hol. Acum trăgeau doar ca să tragă, chiar dacă Ferus şi Trever erau în afara razei de acțiune. Era o tactică Imperială pe care şi-o amintea din timpul petrecut în rezistența Bellassană: să tragă pentru a intimida, dar şi pentru a ucide. De ce nu? Imperialii nu duceau lipsă de muniție şi nu

le păsa de distrugerea fizică a proprietăţii.

Uşa din holul principal era blocată. Ferus sări în ea, folosindu-se de ambele picioare şi de Forţă. Uşa se deschise, iar el şi Trever trecură de ea. Cu o ridicare a mâinii, o închise în urma lor cu ajutorul Forţei. Instantaneu, uşa fu sfâşiată de focul armelor. Ferus sări într-o parte şi traversă culoarul, coborând un rând scurt de scări, cu Trever pe urmele lui. Apoi împinse uşile grele ale bibliotecii. Îşi spuse să nu se oprească nici măcar o clipă pentru a se întrista din nou din cauza comorilor pierdute aici, să nu observe în timp ce lovea cu piciorul resturile de statui sparte care fuseseră chipurile marilor Maeştri Jedi.

Scara dispăruse. Urcă în schimb pe o grămadă de moloz, cu Trever imediat după el. Ajunseră la balcon şi alergară spre uşa din spate. O glisă şi o deschise doar cu un centimetru ca să se uite afară. De data asta avu câteva secunde pentru a monitoriza activitatea de dincolo de uşă. Un mic grup de ofiţeri se îndepărta pe hol, în timp ce mai mulţi soldaţi din trupele de şoc mărşăluiau spre ei. Trebuia să-i cronometreze cu atenţie, astfel încât soldaţii să treacă şi ofiţerii să continue să meargă înainte ca el şi Trever să fugă afară. La parter, auzi echipa căutând prin bibliotecă. Aveau să apară în orice moment.

Trupele de şoc trecură. Trebuiau să profite de şansă. Se strecurară afară din bibliotecă, cu Trever la fel de aproape de el ca o umbră. Trupele nu se întoarseră în timp ce ei îşi continuau drumul pe hol. Ferus alergă pe distanţa scurtă până la uşile de la *Sala celor O Mie de Fântâni* şi dădu buzna prin ele. Trever alerga acum alături de el, ţinând pasul fără efort. La capătul sălii, Ferus se opri şi lansă linia de cablu lichid, apucându-l în acelaşi timp pe Trever. Linia îi trase spre pasarela de deasupra.

— Încep să mă obişnuiesc cu asta, mârâi Trever în timp ce sărea pe pasarelă.

Acolo, Ferus văzu uşa mică, cu gratii, de la capătul unei scări deschise. Alergară spre ea şi întinse o mână, sperând că Forţa va fi acolo. Uşa cu gratii se desprinse. El şi Trever săriră înăuntru, apoi puse la loc grilajul. Tunelul era întunecat, dar după o clipă, reuşi să vadă. Evitând circuitele şi firele, începură să se târască prin tunel.

— Asta trece prin perete, spuse el în şoaptă. Aşa că strecoară-te cu grijă.

Îşi imagină unde se aflau acum, la acelaşi nivel cu apartamentul privat al lui Yoda. Când crezu că se aflau aproape de uşă, ridică o mână şi Trever se opri în spatele lui. Era un grilaj chiar în faţă. Ferus se aplecă şi se uită afară. Se aflau chiar vizavi de apartamentul lui Yoda. Putea vedea lamelele jaluzelelor ferestrei. Holul era gol. Îşi strânse degetele în jurul grătarului, gata să îl deschidă.

Deodată, Ferus auzi paşi care se apropiau.

Malorum. Venea în roba lui de Inchizitor, cu un asistent grăbit lângă el. Se opri în faţa uşii camerelor lui Yoda. Ferus simţi o uşoară tulburare în Forţă. Obi-Wan sesizase ceea ce el bănuise: Malorum era sensibil la Forţă. Îşi ascunse propria conexiune cu Forţa, chiar dacă Ferus se îndoia că Malorum era suficient de priceput pentru a o simţi.

— Nu sunaţi alarma generală, răbufni Malorum. Cu orice preţ, căutaţi dar faceţi-o în linişte. Lordul Vader a decis să ne facă o vizită neanunţată. Nu vreau ca el să afle despre asta până când intruşii nu vor fi prinşi.

— Da, domnule.

Ferus simţi cum partea întunecată a Forţei se revărsa într-un val dezgustător, atât de puternic încât, fără să vrea, se dădu înapoi. Ştia ce însemna asta.

Sosise Lordul Sith.

Capitolul 6

Ferus simți că își pierde aerul din plămâni. Darth Vader se afla de cealaltă parte a zidului. Din poziția sa de la podea, nu putea vedea decât cizmele Lordului Sith, dar putea auzi sunetul măştii respiratorii. Singura lor speranță era să nu-i caute Vader.

— Zici că situația este normală, remarcă Vader cu o voce gravă şi impunătoare.

Malorum făcuse câțiva paşi înainte, astfel încât Ferus nu-l mai putea vedea.

— Da, după cum puteți vedea. Am sosit cu o zi mai devreme – îmi place să-i surprind. Asta îi ține pe toți în alertă şi e o modalitate bună de a afla lucruri care...

— Te-ai întors cu o zi mai devreme pentru că aşa ți-am ordonat. Dacă te poți opri suficient de mult timp din autocomplimentare, poate că-mi poți explica de ce patrulează escadroanele pe holuri.

— Strict de rutină. Cred în pregătirea constantă a trupelor.

— Malorum, chiar crezi că sunt prost?

— Scuzați-mă, Lord Vader?

Puterea mâniei lui Vader umplu holul.

— Asta e pierdere de timp, iar eu urăsc să pierd timpul. Te suport pentru că eşti util... deocamdată. Aşa că îți dau de ales. Spune-mi adevărul sau continuă să minți.

Ferus aproape că putu simți gândurile lui Malorum. Totul dură puțin prea mult.

— Au fost reperați doi intruşi şi sunt urmăriți, spuse în cele din urmă Malorum. Vă asigur că vor fi găsiți. Vedeți, într-un fel, acest lucru dovedeşte succesul planului meu de a-i prinde în capcană pe Jedi. Unul dintre intruşi are o sabie de lumină.

— Serios?

— Deci zvonurile pe care le-am răspândit au funcționat.

— Pentru ca o capcană să funcționeze, trebuie să-şi captureze prada. Nu ai niciun Jedi în custodie. În schimb, este încă în libertate.

Se auzi o notă de falsă lejeritate în vocea lui Malorum.

— Temporar, Lord Vader, vă asigur.

— Asigurările tale nu mă interesează.

Lordul Vader părea aproape... plictisit. Îl trata pe Malorum cu dispreț. Ferus auzise că Malorum era animalul de companie special al Lordului Vader, protejatul său. Evident, era doar o bârfă nefondată.

— Şi îmi amintesc, continuă Vader, că ai lăsat un Jedi să-ți scape printre degete pe Bellassa. Iar acum există un alt Jedi, undeva pe Coruscant.

— Am un spion care s-a infiltrat în grupul acelui Jedi. Aştept un raport...

— Obsesia ta prostească de a prinde Jedi în capcană te-a făcut să neglijezi ordinele primite. Ți-am dat o sarcină simplă – să cureți Coruscantul, nivel cu nivel, până la scoarță, până când va fi în totalitate sub dominația noastră. Trebuia să depistați fiecare celulă posibilă de rezistență. Trebuia să plănuieşti o lovitură şi să-i elimini pe cei *Şterşi*. Nu putem permite ca cei din rezistență să se transforme în eroi.

— O clipă, Lord Vader, zise Malorum. Coruscantul nu este o misiune obişnuită.

— Dacă nu eşti capabil să faci treaba asta, voi găsi pe altcineva să o facă.

— Bineînțeles că sunt capabil, Lord Vader...

— Atunci fă-o şi fă-o acum. Vrei să scapi de intruşi? Aruncă Templul în aer.

Ferus înțepeni.

— Să-l arunc în aer? întrebă Malorum.

— De ce nu?

— Dar biroul meu privat este aici! S-ar pierde înregistrări valoroase.

— Îți supraestimezi propria importanță.

Ferus putu chiar să audă respirația ieşind şuierând din plămânii lui Malorum.

— Înțeleg ce faceți. Încercați să mă discreditați în ochii Împăratului. Vreți să-mi distrugeți munca, dosarele... Apoi se opri. Aha. Acum înțeleg. Nu vorbeați serios.

— Interesant ceea ce a ieşit la iveală abia acum, nu-i aşa? Ai aici fişiere care nu au fost puse în bancă Imperială de date? Asta e o încălcare a directivelor Împăratului.

Asta este o bătălie, gândi Ferus. *Malorum vrea să-i ia locul lui Vader. Vrea să fie animalul de companie al Împăratului. Iar Vader ştie exact ce vrea să facă.*

Acum exista un element de îngâmfare în tonul lui Malorum.

— Am permisiunea Împăratului însuşi de a păstra dosare private care cred că ar putea pune în pericol o anchetă în curs.

— Trebuie să-ți reamintesc de propria ta inferioritate?

Furia lui Vader servi la anularea asiguranței lui Malorum.

E un lucru înspăimântător să simți că se întoarce împotriva ta, reflectă Ferus.

Se bucură că se afla în spatele panoului.

— Nu am secrete față de dumneavoastră, Lord Vader. Există rapoarte pe care nu le-ați văzut încă, dosare care au nevoie de note suplimentare... Am spioni peste tot pe Coruscant, după cum ştiți. Rapoartele despre progresul nostru în supravegherea subnivelurilor...

— În sfârşit îmi spui ceva ce vreau să ştiu.

— Ca să nu mai vorbim de anumite chestiuni delicate pe care le-am urmărit doar de dragul dumneavoastră, Lord Vader. De exemplu, zvonurile despre Polis Massa...

Ferus se strădui să audă mai bine. Iarăşi venea vorba despre asta – Polis Massa. Era ceva în joc, ceva important, dar nu ştia ce.

Dacă Malorum crezuse că îl va impresiona pe Vader, se înşelase. Lăudăroşenia lui avu efectul opus. Ferus simți arderea lentă a furiei lui Vader, pe măsură ce creştea.

— Lord Vader...

Vocea lui Malorum era răguşită, ca şi cum ar fi gâfâit. Totuşi, Ferus putea auzi frica din ea.

— Vă... implor... vă...

Se întâmpla un lucru ciudat. Grilajul din fața lui Ferus vibra. Apoi, vibră peretele propriu-zis. Se auzi sunetul unei crăpături. Vader îşi lăsa furia să crească.

— Să nu mai pomeneşti niciodată despre acel loc.

— Bineînțeles, Lord Vader.

De cealaltă parte a coridorului, Ferus putu vedea că ferestrele camerei lui Yoda vibrau. Dintr-o dată, uşa explodă. Văzu un scaun zburând prin cameră şi îl auzi lovindu-se de un perete. O parte din tavan se crăpă şi cablurile se prăbuşiră.

Ferus îi făcu semn lui Trever şi începură să se târască înapoi.

Ferestrele se sparseră. Grilajul sări în aer, împreună cu o bucată mare din perete. Ferus şi Trever erau expuşi.

Capitolul 7

Ferus şi Trever încercară să se tragă înapoi printre cioburile de sticlă şi priviră drept în sus spre masca respiratorie neagră a lui Darth Vader. Malorum atârna în aer, victimă a furiei Lordului Sith, cu faţa aproape purpurie. Vader îşi eliberă stăpânirea asupra Forţei, iar Malorum căzu pe podea cu un sunet ciudat.

Pentru o clipă, nu se mişcă nimeni.

Vader se uită la el, iar Ferus privi în sus, şi totul în el se dizolvă într-o frică pură. Privi masca neagră şi se întrebă cine era cu adevărat fiinţa jumătate vie, jumătate mecanică din spatele ei. Nu ştia.

Cumva, antrenamentul îşi intră în drepturi. Avu o clipă, iar ea se transformă în timp suficient. Ferus ştiu că nu avea suficientă putere pentru a lupta cu un Sith. Absolut deloc. Dar nici nu-l putea lăsa pe Darth Vader să-l domine cu Forţa. Se întinse spre Forţă şi fu lovit de un val surprinzător. Acesta crescu în intensitate şi putere, fiind cel mai puternic val pe care îl simţise vreodată, ca şi cum Yoda însuşi ar fi fost aici pentru a-l ajuta. Se simţi aproape ca şi cum ar fi fost îndreptată spre el, emanând din camera lui Yoda. Ferus folosi valul de Forţă, apucându-l pe Trever cu un braţ şi sărind să apuce cablul flexibil care căzuse din tavan. Era încă ataşat şi îi oferi suportul necesar ca să se balanseze. Împreună cu Trever trecu prin peretele de sticlă spart, apoi îi dădu drumul. Ştia că Forţa îl va purta. El şi Trever zburară pe deasupra atriumului şi aterizară pe partea cealaltă. Putu simţi partea întunecată a Forţei în spatele lui, dar nu îi dădu atenţie. Pur şi simplu fugi, ştiind în acelaşi timp că dacă Vader îl voia, l-ar fi prins. Ar fi fost simplu pentru el.

Poate că îi lăsa pe Ferus şi Trever să plece pentru a-l umili pe Malorum. Sau pentru a-l testa. Sau pentru că nu-i păsa atât de mult. Oricare ar fi fost motivul, Ferus se bucură de el şi fugi.

Alarmele începură să sune. Acum era în alertă întregul Templu. Ferus trecu pe un hol despre care ştia că este o scurtătură spre sălile de analiză. Era întunecat şi prăfuit; Imperialii nu-l foloseau. Folosindu-şi sabia pentru a avea lumină, o luă înainte. Asta le putea aduce câteva secunde preţioase. În mintea lui, îşi făcea un plan disperat. Singurul mod în care puteau ieşi de aici era dacă o făceau repede; Ferus ştia că nu se putea ascunde prea mult timp. Nu exista nicio îndoială că Malorum nu-şi va permite să dea greş în faţa stăpânului său.

— Care este planul? întrebă Trever, respirând greu. Cu cât scăpăm mai repede de tipul ăla, Vader, cu atât mai bine. Era înfricoşător! Înfiorător!

— Trebuie să furăm o navă, spuse Ferus. Noua platformă de aterizare se află chiar sub una dintre camerele de joacă pe care le foloseau cei mici. În timpul observării am văzut că fereastra este parţial aruncată în aer.

— Simt într-un fel că vom sări din nou pe fereastră, spuse Trever.

— Ei bine, eu sper că va fi un mic speeder sub noi.

— Ştii, tot uiţi ceva. Eu nu sunt Jedi. Nu pot face toate acele salturi şi aterizări.

— Te descurci foarte bine. Grăbeşte-te.

Ferus încetini când ajunseră la camera de joacă, apoi se strecură mai departe.

Aşa cum sperase, camera nu era folosită. Un vânt rece sufla înăuntru prin fereastra spartă. Urmat îndeaproape de Trever, păşi înăuntru. Un val de groază îl lovi, puternic, direct în piept. Ceva se întâmplase aici.

Copiii... Cum reuşise să îndepărteze acest gând? Îşi închipuise, cumva, că Imperiul nu ar fi vizat tinerii. Îşi imaginase că tinerii pur şi simplu... fugiseră.

Dar nu fugiseră.

Tineri, bătrâni, bolnavi, slabi... nu intrau în calculele Sithului. Ei pur şi simplu se duc după ceea ce vor.

N*u te mai gândi la asta. Dacă te gândeşti, s-ar putea să te distrugă.*

Merse încet spre fereastră. Se simţea ca şi cum ar fi dat cu piciorul prin cenuşă. Jucăriile erau încă împrăştiate peste tot, aparatele de căţărat pe care le folosiseră cei mici, săbiile de antrenament, jucăriile cu laser, toate erau acum sparte.

Ce fel de monstru ar fi fost capabil de aşa ceva?

Trever se ascunse în spatele unei coloane căzute, ferindu-se de priviri indiscrete în timp ce spiona pe fereastră.

— Închid platforma de aterizare, spuse el. Trebuie să fie o măsură de securitate.

Scuturându-se de amintirile întunecate din încăpere, Ferus i se alătură. În timp ce se aflau în interiorul Templului, se lăsase amurgul. Luminile se aprindeau intermitent la toate nivelurile de sub ei.

— Uită-te la ofiţerul ăla cum se ceartă cu ei. Este codul este galben, nu roşu. Vezi lumina de pe marginea platformei? Aşa că bănuiesc că o să-l lase să plece.

Forţa crescu. Era un avertisment. Ferus fu surprins de puterea lui. De cele mai multe ori avea impresia că bâjbâia după Forţă prin ceaţă. Acum îşi dădu seama că legătura sa cu Forţa era mai puternică cât timp se afla aici. Ceva din el încă mai răspundea la acest loc, încă mai primea putere de la el.

Malorum era aproape.

Se uită prin cameră. Mai avea câteva secunde. Trebuia să fie ceva aici care să-i fie de folos. Mintea lui lucra rapid. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia pilotului de jos. Avea nevoie doar de o clipă. Luă una dintre jucăriile copiilor. Era folosită pentru antrenamentul Forţei. La început, jucăria cu laser zbura în linie dreaptă. Pe măsură ce copilul creştea în experienţă, folosea Forţa pentru a o face să se scufunde şi să se rostogolească. Cu cât se mişca mai mult, cu atât mai multe lumini laser se aprindeau şi se stingeau. Ferus o porni. Câteva lumini clipiră la semnal. Încă funcţiona. Acea mică jucărie reuşise să scape de distrugerile din jurul ei.

Veni lângă fereastra spartă. Ofiţerul de dedesubt fusese autorizat să decoleze. Ferus lăsă jucăria laser să zboare. Acum nu mai avea nevoie decât de Forţă. O simţi cum curge fără efort între el şi jucărie. Trimise jucăria învârtindu-se şi plonjând. Luminile clipeau, din ce în ce mai repede, culorile luminând întunericul. Gărzile de dedesubt o arătară cu degetul şi ridicară puştile blaster. Îi putea vedea că erau nedumeriţi, neştiind ce putea fi obiectul respectiv. Era o armă?

Pilotul ezită, neştiind ce să facă.

— Ţine-te de mine ca o maimuţă-şopârlă, îi spuse lui Trever.

Trever îi sări în spate, înfăşurându-şi braţele şi picioarele lungi în jurul lui. Ferus se poziţionă pe margine. Toată lumea de jos se uita la jucăria laser. Sări. Forţa îl ajută să-şi încetinească şi să-şi ghideze coborârea. Speederul încă plutea lângă gărzi. Evident, ofiţerul voia să fie protejat de armamentul lor înainte să plece. Ferus menţinu jucăria laser învârtindu-se chiar şi în timp ce-şi ghida saltul.

Totul se întâmplă în mai puțin de o clipă. Ateriză în spatele speederului. Trever alunecă de pe spatele lui şi se instală pe bancheta din spate.

Ferus îl luă de brațe pe ofițerul care era prea speriat ca să mai lupte.

— Am nevoie de vehicul, spuse Ferus.

Îl aruncă pe ofițer afară din vehicul. Încă mai pluteau la doar câțiva metri de platformă; ofițerul nu se răni, dar nici nu era foarte fericit de aterizarea sa dură. Îşi scoase blasterul şi începu să tragă cu furie.

— E timpul să plecăm, spuse Trever, ascunzându-se sub scaun.

Focurile de blaster curgeau în jurul lor, în timp ce gărzile îşi dădeau seama ce se întâmplase. Ferus acceleră motoarele şi porniră în trombă.

Capitolul 8

Ce mai urmează acum? se întrebă Trever.

Cu fiecare idee nouă pe care o avea Ferus, se trezea intrând în furtuni atmosferice, atârnând de turnuri şi furând speedere Imperiale. Nu ştia dacă se distra de minune sau dacă era pur şi simplu nebun că rămăsese cu el. Se întrebă pentru a mia oară de ce se afla aici. De fiecare dată când avea ocazia să fugă, spunea nu.

Adevărul era că galaxia devenea un loc atât de mic atunci când nu aveai unde să te duci. Şi ar fi făcut orice pentru a distruge Imperiul care îi omorâse familia.

— Acum ştim că Malorum crede că mai există un Jedi în viață şi că se află pe Coruscant, spuse Ferus. Ar fi bine să abandonăm cât mai repede speederul şi să începem să-l căutăm.

— Acum? întrebă Trever în timp ce Ferus pilota speederul pentru a ateriza pe o platformă aglomerată. Tu nu te opreşti niciodată?

— Nu te distrezi îndeajuns?

— Mâncarea şi somnul mi-ar prinde bine.

— Fără somn, pentru moment. Dar pot să-ți fac rost de ceva de mâncare acolo unde mergem. Dacă mai e acolo.

Atât de multe se schimbaseră, gândi Ferus – se aştepta ca totul să fie altfel. Dar nu se putea opri din speranță.

Nu mai era. Acolo unde restaurantul lui Dexter îşi ocupase cândva micul său spațiu, era acum un teren gol. Ferus stătea în picioare, uitându-se la spațiul unde fusese. Fusese ras de pe fața pământului. De ce?

Nu-l cunoştea prea bine pe Dexter Jettster. Îl întâlnise doar de câteva ori. Dar Obi-Wan îi spusese să-l caute pe Dexter dacă avea vreodată nevoie de informații sau de ajutor şi să-i spună că el îl trimisese. Faptul că avea încredere în Dexter să-i spună că încă era în viață, însemna ceva.

Ferus lovi cu piciorul într-o bucată de moloz. Nu era singurul care îl cunoştea pe Dexter Jettster. Restaurantul lui era cunoscut în tot oraşul Galactic. Cineva trebuia să ştie ce se întâmplase cu el.

O femeie cu mantie roşie trecu pe lângă el şi îi zâmbi.

— Am văzut expresia asta pe multe fețe, spuse ea. Căutați sliders[1], nu-i aşa?

— Erau cei mai buni din galaxie. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, spuse ea. S-a întâmplat în aceeaşi noapte în care Imperiul i-a distrus restaurantul.

— De ce?

— A fost acuzat de subversiune, de complicitate cu duşmanii Imperiului.

— Ca de obicei, spuse Ferus cu amărăciune.

Femeia îi aruncă o privire tăioasă.

— Ai grijă ce spui, spuse ea cu blândețe.

Un bărbat uman trecu pe lângă ei. Probabil că era doar cineva care se îndrepta spre casă după o zi lungă de muncă. Dar nu se ştia niciodată cine putea fi un spion

---

[1] Sliders – una dintre delicatesele servite în restaurantul lui Dexter.

Imperial. Ferus aşteptă până când trecu bărbatul.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu Dexter?

— Zvonuri, spuse ea. Coruscantul este întotdeauna plin de zvonuri. Unii spun că a fost arestat. Unii spun că este mort. Unii spun că acum călătoreşte prin galaxie, aşa cum obişnuia să facă cândva, mergând de la o slujbă la alta pe cargoboturi de colectare a energiei. Iar alţii spun că s-a alăturat celor *Şterşi*.

Din nou termenul acela.

— Cei *Şterşi*? întrebă Ferus.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

— Nu ştii despre ei?

— Eu... am părăsit Coruscantul cu mult timp în urmă.

Ea îi aruncă o privire evaluatoare.

— Ei bine, dacă te-ai întors, ar trebui să ştii despre ei. *Ordinul de Eradicare a Inamicilor de pe Coruscant* a fost emis la scurt timp după ce Împăratul a preluat puterea. A fost conceput special pentru a-i viza pe cei care fuseseră activi în Republică. La început, a fost doar o supraveghere. Trebuiau să se prezinte la un ofiţer Imperial în fiecare săptămână. Le era interzis să călătorească. Dar curând, supravegherea a dus la arestare, arestarea la moarte sau la o *moarte vie*, aşa că... unii şi-au pus la cale propria dispariţie. Acum se ajută unii pe alţii. Poţi să scapi de nume şi de documentele de identitate şi de orice urmă a existenţei tale şi pur şi simplu...

— Dispari.

— Ca şi cum nu te-ai fi născut niciodată. Se spune că trăiesc mai jos. Foarte jos, într-unul dintre subniveluri.

— Înţeleg. Mă bucur pentru Dexter, dacă a reuşit să scape. Mi-a fost prieten.

Cuvintele plutiră între ei, dar se întâmplă ceva dedesubtul lor. Ea îl evalua, încercând să se decidă cine era. Iar el îi spunea, cu fiecare cuvânt, că poate avea încredere în el. Ştia că ea cunoştea mai multe detalii decât spunea.

— Este periculos, spuse ea, apoi aruncă o privire furişată în jur.

— Totul este periculos, în zilele noastre.

Ochii ei căprui erau precauţi şi păru să ia o decizie.

— Sfatul meu, desigur, este să nu mergeţi în *Districtul Portocaliu* în apropiere de apusul de soare.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Ferus, în timp ce ea dădea scurt din cap şi se îndepărta.

Îşi imaginase el sau ea îi şoptise *noroc* atunci când trecuse pe lângă el?

Cele mai multe dintre misiunile sale ca ucenic Jedi îl duseră în lumile din Inelul Mijlociu şi dincolo de ele. Ştia că unele dintre celelalte echipe de Maeştri-Padawani, precum Obi-Wan şi Anakin, aveau mai multă experienţă pe Coruscant. Ferus nu cunoştea prea bine lumea subterană de pe Coruscant. Dar chiar şi el auzise de *Districtul Portocaliu*. Nu era un nume oficial. Nu l-ai fi găsit pe hartă. Primise acest nume de la obiceiul rezidenţilor de a înlocui luminile de pe străzi, puse la ordinul Senatului, cu unele portocalii, care dădeau pasajelor şi aleilor un aer parşiv. De fiecare dată când oficialii schimbau luminile cu cele albe, locuitorii reuşeau cumva să le readucă la portocaliu, cartier cu cartier şi stradă cu stradă. În cele din urmă, Senatul renunţase la problemă şi lăsase *Districtul Portocaliu* în pace.

Ferus nu fusese de fapt niciodată acolo, dar nu-şi făcea griji în privinţa găsirii drumului. Asta făcea parte din ceea ce făcea el, să intre în situaţii riscante şi să încerce

să afle informații fără să facă prea multe greşeli stupide.

Uneori se descurca mai bine decât în alte dăți.

Luară un taxi aerian până în district. Şoferul decolă cât de repede putu. Cine putea să-l învinovățească?

Era puțină iluminare aici, cu excepția luminilor laser stridente care fluturau invitații în diverse cluburi şi baruri şi, bineînțeles, a luminilor portocalii. Aici jos, nu era niciodată linişte. Multitudinea de ființe făcea ca mersul pe jos să fie dificil. Cei care nu-şi permiteau nivelurile superioare locuiau aici, în gherete mici care treceau drept apartamente în structuri uriaşe care adăposteau mii de ființe. Multe dintre ele, Ferus era sigur, plănuiau să-şi croiască drum spre nivelurile superioare pentru a trăi din nou sub soare.

— Inteligent, spuse Trever. Ne ascundem la vedere. Chiar şi Imperiului i-ar fi greu să urmărească pe cineva aici. Îți poți imagina cum ar fi să faci o căutare din casă în casă? Ar dura cam o mie de ani.

Continuară să meargă pe pasarelă. Munții de gunoi comprimat se înălțau deasupra lor. Deşi fusese igienizat în timpul procesării, încă emana un miros slab.

— Cred că tocmai mi-am pierdut pofta de mâncare, spuse Trever.

— Acum suntem în *district*, spuse Ferus. Şi este apusul soarelui.

— De unde ştii? E întotdeauna portocaliu aici jos.

Ferus privi în jur. Putea să intre într-un magazin sau să stea pe o bancă şi să aştepte până când se apropia cineva de el. În districte ca acestea, ființele aveau întotdeauna lucruri de vândut; şi asta includea întotdeauna informații. Dar poate că o cafenea era cea mai bună soluție.

— E mai bine să nu anunți că eşti străin aici, dar nici să nu pari prea acasă, îi spuse el lui Trever în timp ce privea în jur. Dacă am putea găsi o cafenea mică...

— Ferus.

— ...dar trebuie să fie cea potrivită.

— Ferus! Priveşte.

Ferus urmări mişcarea din bărbie a lui Trever. Pe o alee care părea deosebit de periculoasă, o mică firmă laser atârna deasupra unei uşi. Ar fi fost uşor de ratat, datorită strălucirii portocalii atotcuprinzătoare din jur. Era o lumină roşie rotundă, cu crăpături care emanau din ea. Crăpăturile făceau ca lumina să pară a fi un soare muribund.

— *Apus de soare*, spuse Trever. În *Districtul Portocaliu.*

— Poate. Cu siguranță merită să încercăm.

Ferus o luă înainte pe alee.

— Eu intru primul. Tu rămâi aici.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Trever. Poate că ar trebui să merg pe stradă, să iau ceva ce aş putea pretinde că vând – piese de datapaduri, de exemplu, şi...

— *Să iei piese de datapaduri*? Nu cumva vrei să spui *să le furi*?

— Nu mai fi atât de precis. Ce vreau să spun este că voi intra înăuntru pretinzând că sunt un vânzător şi voi arunca o privire în jur. Nimeni nu suspectează niciodată un copil al străzii.

— Nu, mă duc eu, spuse Ferus. Am experiență. Trebuie să fie un fel de cantină. Întotdeauna poți găsi pe cineva care să te ajute într-o cantină, dacă abordezi persoana care trebuie. Aşteaptă aici.

Împinse uşa... şi intră direct în colții unui Whiphid, care îl ridică şi îl aruncă pe

uşă afară. Ferus ateriză dur. Îşi pipăi cu grijă coastele. Whiphidul abia îl atinsese cu colţii săi. Totuşi, putea simţi arsura. Mulţumi stelelor pentru favorul de a fi în viaţă.

Trever se apropie să se uite la el.

— Oh, spuse el, deci aşa se face.

Whiphidul străbătu distanţa din doi paşi uriaşi, înălţându-se deasupra lor.

— Ăsta e un club privat! Du-ţi carcasa înapoi în gaura din care ai ieşit!

— Hei, *Colţosule*! ripostă Trever furios. Cu cine crezi că vorbeşti?

— Nu le place când li se spune aşa, murmură Ferus. Aşa că eu nu aş...

Whiphidul îl ridică pe Trever în mâinile lui cu gheare şi îl aruncă peste Ferus. Ferus simţi cum îi iese aerul din plămâni la impact.

— Chemaţi compactoarele de gunoi! răcni Whiphidul către cineva dinăuntru. Avem nişte gunoaie aici!

Un bărbat uman zvelt, cu haina până la glezne, stătea în uşă. Ferus recunoscu semnele revelatoare ale unui traficant de droguri, o fiinţă care cumpăra şi vindea narcotice şi poţiuni, uneori fără să ţină cont dacă erau mortale sau nu.

Pot să mă ocup de amândoi, gândi Ferus. *Whiphidul m-a luat prin surprindere. Mă pot descurca cu ei.*

Traficantul râse.

— Haideţi afară, *bobocilor*. Avem doi *vii* aici!

Un Bothan înalt şi alte nouă – nu, zece – fiinţe ieşiră în trombă pe uşă.

Bine. Poate că nu va fi atât de uşor pe cât am crezut.

Trever se rostogoli de pe el. Ferus sări în picioare, cu mâinile ridicate, cu palmele în afară.

— Hei, caut doar nişte informaţii.

— Şi ce te face să crezi că avem ceva de dat? întrebă traficantul.

— Nu de dat. Ci de vândut.

— Are credite! strigă bucuros un om înalt. Prindeţi-l!

Ca unul singur, gaşca de ucigaşi se îndreptă spre ei.

Nu voia să-şi folosească sabia. Vestea că fusese reperat un Jedi se va răspândi repede. Nu voia să-l avertizeze pe Malorum. Acum ştia că Inchizitorul credea că Fy-Tor era în viaţă, iar asta n-ar fi făcut decât să o pună în pericol.

Totuşi, nici nu voia să fie ucis, împreună cu Trever.

Băiatul avea cel mai fin simţ al autoconservării pe care îl văzuse vreodată. În câteva secunde, se furişase şi se rostogolise sub un speeder făcut scrum.

— Hoo, strigă o femeie cu două tocuri încrucişate pline cu blastere. Uite cum aleargă micul şobolan womp! Prindeţi-l!

Ferus sări şi ateriză pe speeder, apoi îşi scoase blasterul.

— Va trebui să treci de mine.

Cu o alunecare, un zgomot şi câteva pocnete, armele tuturor ieşiră la iveală. Blastere de buzunar. O puşcă blaster. Vibroşişuri. Vibrolame. Şi chiar şi ceea ce părea a fi o suliţă de forţă Imperială.

— Cu plăcere, spuse Bothanul.

Dintr-o dată, un râset profund izbucni din interiorul întunecat.

— V-ar deranja să nu-l omorâţi pe bietul om, prieteni? spuse Dexter Jettster. Cred că s-ar putea să-l cunosc.

Capitolul 9

Dexter le făcu semn cu trei dintre cele patru brațe ale sale. Ferus şi Trever intrară neliniştiți în barul întunecat. La doar câțiva paşi în urma lor, îi urma gaşca dezamăgită, murmurând sumbru pentru că pierduseră distracția.

Se aşezară la o masă care părea micşorată de trupul lui Dex. Făcându-le semn celorlalți să plece, acesta îşi fixă ochii prietenoşi asupra lui Ferus.

— Ferus Olin, nu? Îmi amintesc când te aducea Siri pe la mine. Şi eu care credeam că ai lăsat Coruscantul în urmă pentru totdeauna. Asta ar fi fost o mişcare inteligentă. Şi cine e cu tine?

— Trever Flume, completă Trever.

— Ei bine, Trever Flume şi Ferus Olin, ce vă aduce prin părțile astea?

— Obi-Wan a spus că mă vei ajuta, spuse Ferus. Tocmai l-am părăsit acum câteva zile.

Dexter se lăsă în spate. Toate cele patru mâini se duseră la pieptul lui în timp ce lăsa să scape o expirație în rafale.

— Ar trebui să pregăteşti interlocutorul pentru astfel de veşti. Deci este în viață. Asta e bine de ştiut. Unde este?

— Nu pot să-ți spun asta, spuse Ferus. Dar îți transmite salutări.

— Ei bine, dacă îl vezi, spune-i că Dexter Jettster încă mai este prietenul lui.

— Se va bucura să afle că eşti bine.

— Bine? Dexter chicoti. Eu n-aş merge atât de departe. Nu chiar atât de departe. Dar supraviețuiesc.

— Eşti unul dintre cei *Şterşi*.

— Sunt. Fără nume, fără trecut, fără nimic de declarat, doar că sunt în viață. Chicoti din nou, dar de data asta cu părere de rău. Obi-Wan a vorbit în pripă. Mă îndoiesc că pot să te ajut. Dar dacă ai venit să fii *Şters*, te pot pune în legătură cu persoanele potrivite. Îți pot găsi un loc unde să stai o vreme – nu prea mult, pentru că cei *Şterşi* trebuie să se deplaseze în permanență. Unii dintre noi ținem legătura, alții dispar. Nu există judecăți aici jos. Faci orice pentru a supraviețui.

Ferus aruncă o privire spre barul lung de metal. Grupul care venise după Whiphid afară era acolo, cu spatele la bar şi cu ochii pe el. Whiphidul stătea în spatele barului, mişcând o cârpă murdară înainte şi înapoi şi privind şi el.

— Acum, nu vă faceți griji pentru ei. Au doar grijă de mine. Cel mai bine este să intimidezi orice vizitator. Creaturile vin aici în căutare de senzații tari, iar noi le trimitem înapoi de unde au venit. Un pic mai şifonați, dar în viață. Ha! Ha! Dacă spun că eşti în regulă, vei fi binevenit.

— Ei cine sunt? întrebă curios Trever.

— Un grup amestecat, aş spune, răspunse Dexter. Oricine pe care îl hăituieşte Imperiul. Eroi şi răufăcători. Unii jurnalişti, unii foşti ofițeri ai armatei Republicii. Poate şi câțiva criminali amestecați printre ei.

Ferus aruncă o privire furişată către traficant.

— Am observat şi eu asta.

Dexter îşi plesni ambii genunchi cu cele patru mâini.

— Ha! Vorbeşti de Keets.

— Da, cel care abia aştepta să ne străpungă cu un vibroşiş, spuse Trever.

— Ah, mai mult latră decât muşcă, spuse Dex. Şi nu era infractor pe vremuri. Era jurnalist, scria pentru *Coruscant HoloNet*. Unul dintre primii care s-a întrebat de ce acapara Palpatine toată puterea, chiar dacă zâmbea, spunându-ne că ne protejează.

— Nu cumva este Keets Freely? întrebă Ferus, uimit.

Citise comentariile lui Freely în timpul Războiului Clonelor.

— Chiar el. Iar tipul Bothan cu coama încâlcită – acela este Oryon, unul dintre cei mai buni spioni pe care i-a avut vreodată Republica. Femeia umană cu părul strâns ca nişte coarne? Rhya Taloon, Senatoarea de Agridorn. Nu se poate întoarce pe lumea ei natală – are o condamnare la moarte. Aşa că s-a ascuns. Îl vezi pe acel Svivreni? A fost consilier în Senat. Şi umanoidul înalt? Ofiţer în Armata Republicii. Nu vreo clonă. Nu mă întreba de fraţii care stau unul lângă altul şi seamănă. Nu au spus cine sunt.

Ferus se uită din nou prin cameră, de data asta cu surprindere.

— Iată, spuse el, cu emoţie în cuvintele sale. Chiar aici, în această cameră. Seminţele pentru rebeliune. Aici este modul în care va începe, în locuri ca acesta.

Dexter râse.

— Suntem departe de rebeliune, tinere Olin. Încercăm doar să supravieţuim. Coruscantul era un loc decent de trăit, dacă nu te deranja faptul că un miliard de fiinţe îţi respirau aerul. Lucrurile s-au schimbat. Sunt spioni prin preajmă, desigur. Dar chiar şi cetăţenii obişnuiţi care încearcă să se descurce trec prin momente dificile. Mita şi intimidarea – ăsta e acum modul de viaţă.

— Tocmai am fost la Templul Jedi, spuse Ferus. Am văzut pagubele de acolo.

— Se spune că sunt Jedi întemniţaţi acolo.

— Nu sunt.

— Nu credeam că vor fi. De aceea am avertizat-o pe cealaltă.

Ferus îşi ascuţi vigilenţa.

— Care cealaltă?

— Nu mi-a spus cum o cheamă.

— Era un Jedi – o femeie umană, cu un mic tatuaj facial pe frunte.

— Chiar ea. A auzit că am fost prieten cu Jedii şi m-a căutat. Asta a fost înainte să mă *şterg*. Nu i-am putut oferi prea multe – am fost surprins că mai era un Jedi în viaţă. Dar i-am spus să nu se ducă la Templu. În schimb, a coborât jos, în cele mai adânci subniveluri.

— Ştii unde, mai exact? întrebă Ferus.

— Habar n-am, prietene. Dar recent am primit un mesaj. Dacă voi avea vreodată nevoie de ea, spunea că ar trebui să caut Solace.

— Solace?

— Un cuvânt pe care l-am auzit din ce în ce mai des în ultima vreme.

— Dar unde este?

Dex ridică din umeri.

— Nu ştiu. Încă nu am avut nevoie de ea.

Ferus se uită în jur.

— Este ceva ce ar trebui să ştii. Imperiul plănuieşte o lovitură aici jos. Vor să-i elimine pe cei *Şterşi*. Voi toţi aţi devenit deranjanţi pentru noul regim. Vor să controleze Coruscantul până la scoarţă.

Dex își mângâie bărbia cu degetele groase și noduroase.

— Asta nu va fi ușor, nici măcar pentru Imperiu.

— Darth Vader a făcut din asta misiunea lui personală.

— Darth Vader? Asta e o altă poveste. Dex se încruntă gândindu-se, ridurile de pe fața lui adâncindu-se până când ochii îi dispărură. Apoi își ridică din nou privirea spre Ferus. Vei avea nevoie de un ghid dacă te duci jos.

— Te-ai gândit la cineva?

— Poate, poate. Dar mai întâi, trebuie să am o mică discuție cu banda.

Dex le făcu semn celorlalți și se retraseră într-o altă încăpere din spatele barului. Se părea că respectiva clădire era o veche stație electrică de releu și încă mai deținea turbine abandonate. Cei *Șterși* își conectaseră aici propriul sistem de energie, iar aerul era plin de aburi și de un zumzet constant.

— Face ca supravegherea să aibă dificultăți în localizarea vocilor, le explică Dex lui Ferus și Trever. Sunt pe aici unii care sunt puțin sensibili la faptul că sunt ascultați.

Șapte dintre cei *Șterși* se așezară la masă împreună cu Dex. Ceilalți se topiseră, nefiind dispuși nici măcar să stea de vorbă cu străinii. Whiphidul rămase la bar.

Toți cei *Șterși* se întoarseră spre Dexter pentru a-i da cuvântul, iar Ferus își dădu seama că era un fel de lider neoficial.

— Prietenul meu aici de față este Ferus Olin, un fost Jedi.

— Ucenic Jedi, corectă Ferus.

— Iar acesta este prietenul lui...

Trever interveni cu numele său.

— Ferus mi-a spus că Imperiul plănuiește să încerce să ne termine, iar eu am încredere în informațiile lui, continuă Dexter. Știam cu toții că se va întâmpla. Doar că se întâmplă mai devreme decât ne-am dorit.

— Nu suntem pregătiți pentru asta, spuse masculul Svivreni.

Era corpolent, cu o față îngustă și blănoasă. Părul îi ajungea până la genunchi și era ținut la spate cu o bandă groasă de metal.

— El este Curran Caladian, le spuse Dexter lui Ferus și Trever.

— Am cunoscut un Tyro Caladian, spuse Ferus.

Tyro fusese prieten cu Obi Wan și o bună sursă de informații. Ferus îl întâlnise de mai multe ori. Fusese una dintre cele douăzeci și una de ființe ucise în marele masacru din Senat, cu câtiva ani înainte de începerea Războiului Clonelor.

— Vărul meu, spuse Curran. Am început împreună ca asistenți la Senat. Îi aruncă lui Ferus o privire de recunoaștere. Ai fost acolo în ziua aceea, la masacru. I-ai salvat viața lui Palpatine.

Ferus aprobă din cap. Avea motive să-și amintească acest lucru. Acum știa că nu era posibil să-i fi salvat viața lui Palpatine în acea zi. Palpatine – era sigur de asta – deținuse controlul total în fiecare moment, poate chiar prevăzuse atacul și îl folosise în avantajul său. Cu siguranță, curajul său sub focul măcelului îi adusese mai mulți susținători decât oricând.

— Chiar așa? Dex își plesni cele patru mâini pe picioarele sale masive. Dacă te-ai fi mutat puțin mai la stânga în ziua aceea, Ferus, poate că am fi fost cu toții într-o formă mai bună! Ha!

Ferus acceptă gluma cu un ușor zâmbet. Simțea că nimic din ceea ce ar fi putut face în acea zi nu ar fi făcut vreo diferență.

— Să revenim la subiectul în cauză, spuse Dex. Sau la problemă. Mi se pare că

avem de luat nişte decizii. În primul rând, ar trebui să-i avertizăm pe ceilalţi. Fiecare e pe cont propriu, bineînţeles. Dar dacă unii dintre noi pot ajuta, ar trebui să ajutăm.

— Cum să ajutăm? luă cuvântul bărbatul înalt pe care Dex îl numise *fost ofiţer*.

— Oferiţi-le celor *Şterşi* un loc unde să se ducă, dacă au nevoie. Părăsiţi *Districtul Portocaliu*.

Bărbatul aprobă din cap.

— Trebuie să mergem mai adânc.

— Sunt de acord cu Hume, spuse Rhya Taloon.

Ferus nu putu face legătura între imaginea acestei femei, cu părul argintiu răsucit în coarne, cu tocurile încrucişate la piept, şi imaginea unui Senator.

— Forţa noastră stă în unitate, spuse Bothanul Oryon. Ar trebui să găsim un loc în care să fim cu toţii în siguranţă. Nu doar noi, ci şi orice *Şters* care doreşte să ni se alăture.

Cei doi tineri pe care Dexter îi numise fraţi se aşezaseră împreună. Urmăreau conversaţia cu atenţie, privind de la un vorbitor la altul în acelaşi moment. Apoi dădură din cap în semn de acord.

— Gilly şi Spence au dreptate, spuse Dexter, deşi cei doi tineri nu vorbiseră. Şi acum ce facem cu Solace?

Rhya Taloon luă cuvântul.

— Am auzit zvonuri despre asta. Un fel de refugiu, se spune. Secret. În siguranţă. Imposibil de găsit, dar mulţi îşi găsesc drumul acolo.

— Eu zic să-l găsim, spuse Dexter. Ferus are abilităţile necesare pentru a ne proteja în timpul călătoriei.

Eu? gândi Ferus. *De când m-am oferit voluntar?*

Keets Freely aruncă o privire lungă în jur – la relee, la bălţile cu apă ruginită şi la pereţii murdari.

— Şi să lăsăm toate astea în urmă? glumi el.

Stai puţin, gândi Ferus. *Credeam că voi primi un ghid, nu că voi conduce grupul.* Îi aruncă o privire lui Dexter. Ochii îi scânteiau... ai fi putut spune că aşa ceva era posibil pentru ochii unui Besalisk. *Oh, bine*.

Fusese depăşit. Dar nu-l deranja să-i facă o favoare lui Dexter. O făcea de dragul lui Obi-Wan. Şi pentru a ajuta la găsirea Jediului pierdut.

Trever nu era deranjat. Asta era clar după zâmbetul de pe faţa lui. Îi plăceau fiinţele astea. Fără îndoială că-i aminteau de cei de pe piaţa neagră cu care trăise pe Bellassa.

— Votaţi, atunci, sugeră Dexter.

Îşi ridicară încet mâinile. Toţi cei şapte *Şterşi* erau de acord să plece.

— Eu voi rămâne aici, spuse Dex. Nu mai sunt la fel de mobil ca înainte. Îi voi avertiza pe ceilalţi să se dea la fund – ei bine, mai adânc decât în mod normal – şi voi aştepta să primesc veşti de la voi.

În timp ce se duceau să-şi adune armele şi lucrurile, Ferus vorbi cu Dexter.

— Să nu crezi că nu am observat cum m-ai prins în capcană, spuse el.

— Unde ţi-e spiritul de aventură, tinere Olin?

Dexter chicoti şi îi dădu o palmă pe spate, făcându-l să sară în faţă. Se opri la timp ca să nu se izbească de o coloană.

— Ar trebui să-ţi spun ceva, Dexter. Dacă te bazezi pe abilităţile mele de Jedi, am renunţat la Ordin cu ceva timp în urmă. Sunt puţin ruginit.

— Aş prefera oricând un Jedi la jumătate de putere decât un batalion de soldați din trupele de şoc, îl asigură Dexter. Şi spune-mi Dex. Am sentimentul că acesta este începutul unei lungi prietenii.

Cei *Şterşi* plecară pentru a-şi aduna cele câteva lucruri pe care trebuiau să le ia cu ei, iar Ferus profită de ocazie pentru a câştiga puțină intimitate şi a-l contacta pe Obi-Wan. Se retrase într-o parte puțin folosită a spațiului şi îşi scoase comunicatorul.

Conveniseră asupra unui semnal codificat înainte să se despartă, iar Obi-Wan răspunse imediat. Apăru o mini-hologramă pâlpâitoare, iar Obi-Wan îşi dădu gluga înapoi.

— Noutăți?

— Salut, Obi-Wan. Şi eu mă bucur să te văd.

Obi-Wan se încruntă.

— Ar trebui să mă contactezi doar pentru urgențe.

— Ei bine, nu este o urgență, aşa că bănuiesc că nu vrei să auzi ce am de spus. La revedere!

— Bună, Ferus, spuse Obi-Wan obosit. Ce mai faci?

— Nimic ce câteva zile de odihnă pe Belazura nu ar putea vindeca. Sunt aici cu prietenul tău Dexter Jettster. Îți transmite salutări.

— Dex! Mă bucur să aud asta.

— Are o condamnare la moarte pe cap, dar e în viață. Ascultă, am intrat în Templu cu Trever şi am auzit ceva interesant despre Polis Massa.

Obi-Wan se îndreptă.

— Da?

— Lui Darth Vader nu-i pasă de chestia aia. Orice ar fi. De fapt, i-a interzis lui Malorum să continue orice anchetă.

— Asta e bine.

— Nu, asta e rău. Pentru că Malorum încearcă să devină mâna dreaptă a Împăratului şi să-i facă vânt lui Vader. Aşa că va continua.

— Ştii ce a aflat?

— Nu, nu am ajuns atât de departe. S-a prăbuşit zidul după care ne ascundeam.

— Trebuie să afli. Trebuie să fii în alertă pentru orice anchetă legată de moartea Senatoarei Padme Amidala, de asemenea. Crezi că te poți întoarce în Templu?

— Trever şi cu mine abia am reuşit să scăpăm.

Obi-Wan îşi încrucişă mâinile în mânecile mantiei.

— Ştii că nu pot pleca de aici, Ferris. Şi nu vreau să vă pun pe tine şi pe Trever în pericol. Dar Malorum trebuie oprit.

— Îl voi opri eu pentru tine, Obi-Wan, spuse Ferris. Nu ştiu cum, nici măcar nu ştiu de ce. Dar o voi face.

— Fie ca Forța să fie cu tine.

— Ştii, încep să-mi dau seama că de fapt este cu mine. Încă mai este.

— Bineînțeles că este, Ferus. Vocea lui Obi-Wan era acum caldă. Bazează-te pe asta.

Capitolul 10

Pentru prima dată de când părăsise străzile Bellassei, Trever se simți ca acasă.

Cei *Șterși* îi aminteau de prietenii pe care și-i făcuse pe piața neagră. Sigur, nu trebuia să-i întrebi pe frații Gilly și Spence cu ce se ocupau înainte să fie *Șterși*, dar asta era în regulă pentru el. Era obişnuit ca lumea să îşi ascundă trecutul.

Gilly şi Spence nu spuneau prea multe. Erau scunzi şi bine făcuți, şi puternic înarmați cu diverse arme improvizate în care aveau mai multă încredere decât în orice blaster. Keets Freely era cel mai vorbăreț. Tipul ăsta putea să-ți umple urechile cu fapte din subteranele Coruscantului: cum existaseră întotdeauna în afara legii. Cum securitatea nu pătrundea niciodată atât de jos. Milioane de locuitori se bazau pe propriile abilități de apărare sau pe echipe de justițiari pentru a proteja cartierele şi structurile de apartamente individuale cu sutele lor de locuitori.

Potrivit lui Keets, de când preluase controlul cel mai malefic Imperiu, lucrurile nu făcuseră decât să se înrăutățească. Înainte de Războiul Clonelor, Senatul încercase cel puțin să împiedice decăderea acestui loc. Trimisese echipe de droizi pentru reparații ocazionale. Înființaseră chiar şi clinici medicale pentru săracii care trebuiau să trăiască acolo. Dar acum, cu noul Senat lacom, nu-i mai păsa nimănui. Aşa că milioanele de ființe din subniveluri umblau în haite şi păstrau arsenale de arme pentru a se proteja.

Trever ar fi putut sări peste prelegere şi să accepte direct punctul principal: *păzeşte-ți spatele*. Observase că Ferus nu era prea încântat de faptul că îi conducea pe cei *Şterşi*. Călătoriseră ore întregi până când ajunseseră departe de Senat şi de Oraşul Galactic, iar Ferus nu se gândea decât la Jediul pe care îl căuta. Sincer, era un pic obsedat de asta. Dar totuşi, Trever nu întâlnise niciodată pe cineva pe care să simtă că se poate baza, aşa cum se baza pe Ferus. Merita să rămână prin preajmă.

Planurile lor erau simple. Trebuiau să fie. Grupul se hotărâse să se îndrepte în jos, înghesuiți cu toții într-un speeder mare, şi să culeagă informații pe drum. Din moment ce existau atât de multe zvonuri despre Solace, erau siguri că vor găsi drumul până acolo. Bineînțeles, unele dintre zvonuri erau destul de extreme.

Numărul unu: Solace era un loc de pe scoarță care scăpase de boom-ul construcțiilor monolitice de pe Coruscant. Avea copaci şi lacuri şi era deschis spre cerul aflat mult deasupra, fără să fie acoperit de nicio construcție.

Şi dacă o să crezi asta, gândi Trever, *înseamnă că ajungi să crezi în îngerii spațiali.*

Numărul doi: Solace fusese construit cu secole în urmă pe scoarță, un loc minunat cu palate şi turnuri unde erau toți bineveniți, erau prețuiți şi erau liberi.

Desigur. Iar Împăratul este un tip umil care are grijă de bunăstarea tuturor, şi galaxia este o grădină înfloritoare.

Singurul zvon pe care Trever îl credea cu adevărat era cel pe care îl ştiau deja: Solace era greu de găsit.

La sfârşitul unei zile lungi în care nu aflaseră practic nimic, Rhya Taloon îşi desfăcu tocurile pentru a se face comodă şi se întinse pe canapeaua de dormit din casa

de oaspeți în care aranjaseră să rămână peste noapte. Gilly şi Spence erau ocupați cu curățarea armelor lor, în timp ce Trever se întindea pe cealaltă canapea de dormit, iar Ferus îşi întindea mantia pe podea pentru a-i servi drept pat.

— Asta nu ne duce nicăieri, vorbi Rhya către tavan.

Îşi puse vârful cizmei pe călcâiul opus şi îşi dădu jos o cizmă, apoi pe cealaltă. Acestea aterizară pe podea cu un pocnet.

— Trebuie să pui o mulțime de întrebări înainte să obții răspunsuri adevărate, bobocico, spuse Keets în timp ce se aşeza călare pe un scaun. Poate că nu vedem asta, dar avem piesele unui puzzle.

— Avem? Ea flutură o mână în aer. Tot ce am auzit astăzi a fost doar zgomot.

— Este un lucru pe care îl tot auzim. Scoarța. Este jos, unii spun că este chiar sub scoarță.

— E adevărat, spuse Ferus. Acesta este firul comun.

Oryon îşi scutură pe spate coama încâlcită de păr. Era în poziția lui obişnuită de odihnă, ghemuit pe podea. Lui Trever i se părea incomodă, dar Oryon părea să o găsească relaxantă.

— De obicei, există un sâmbure de adevăr chiar şi în cel mai exagerat zvon. Keets ar putea avea dreptate.

Gilly şi Spence îşi ridicară privirea de la armele lor pentru a aproba din cap.

— Trebuie să existe o primă dată, spuse Hume.

Era un om înalt şi fusese ofițer al armatei Republicii. Keets îl aprobă.

— Chiar şi un cronometru stricat are dreptate de două ori pe zi.

— Deci ar trebui să mergem direct spre scoarță, zise Curran. Să nu mai pierdem timpul.

— Pare un plan bun, spuse Hume. Nu-mi place să pierd timpul.

Toată lumea se uită la Ferus.

— Sunt de acord, spuse el.

— A mai fost cineva atât de jos până acum? întrebă Keets.

— Glumiți? întrebă Rhya. Nu am reuşit niciodată să ies din Oraşul Galactic. Apoi se uită în jos la tocurile de pe podea. Pe de altă parte, nici nu mai trăsesem vreodată cu un blaster.

Oryon îşi verifică arma.

— Ei bine, pregăteşte-te. S-ar putea să ai o mulțime de oportunități în curând.

* * *

Porniră spre scoarță la prima oră a dimineții.

Coborâră în viteză subnivel după subnivel. Aici nu existau culoare spațiale, ci doar pilotare complicată. Ferus pilota speederul, fără să vorbească, concentrându-se să evite celelalte speedere agresive pe care le întâlnea, precum şi senzorii stricați care se iveau brusc în fața lui, platformele de aterizare prăbuşite şi pasajele înguste.

Coruscant fusese construit de la suprafață în sus. Când nivelurile deveniseră prea aglomerate pentru a fi locuite, fuseseră construite mai multe niveluri deasupra. Mai multe clădiri, mai multă infrastructură, mai multe stații energetice, mai multe pasarele. Cu cât Ferus şi ceilalți mergeau mai adânc, cu atât aceste structuri deveneau mai vechi.

Părăsiră speederul pe o platformă de aterizare care era susținută cu bârne de

duroţel şi lemn. Privind în jur, Trever putu vedea că improvizaţia era regula jocului atunci când venea vorba de construcţii aici jos.

Aici, la scoarţă, intrau într-un secol care fusese dedicat grandorii. Aceste fiinţe de demult îşi construiseră clădirile din piatră, înalte de sute de etaje, cu sculpturi complicate şi balcoane, turnuleţe şi turnuri. Piatra clădirilor era crăpată şi fărâmiţată. Adesea erau întărite cu resturi de metal sau lemn. Străzile erau întortocheate şi înguste, cu alei care se desprindeau din alte alei, într-un labirint confuz.

Aici nu exista deloc infrastructură oficială – nu exista energie electrică, nu exista apă, nu exista lumină, nu exista ventilaţie care să nu fie alimentată de generatoare private. Merseră pe o alee îngustă şi boltită. Piatra de sub picioarele lor era crăpată şi despicată, uneori cu fisuri late de câţiva metri. Săriră peste fisuri când trebuise şi ocoliră găurile. Erau singurele fiinţe care se aflau pe străzi. Deşi deasupra lor soarele nu apunea, se simţea ca noaptea. Aerul era întunecat şi închis.

Asta era partea de jos a Coruscantului. Cel mai de jos nivel cunoscut. Dacă nu o găseau pe Solace aici, nu mai aveau unde să se ducă.

Trever spera că siguranţa stătea în numărul lor mare. Cei *Şterşi* păreau perfizi. Nu-şi putea imagina că cineva ar vrea să aibă de-a face cu ei. Îşi văzu paşii încetinind. Se simţea bântuit de ceea ce se afla deasupra. Era ca şi cum ar fi simţit presiunea milioanelor de vieţi de deasupra lui, a milioanelor de structuri şi maşinării, o întreagă matrice imposibilă de viaţă care zumzăia deasupra capului său, cu milioane de inimi care băteau. Era suficient pentru a-l speria teribil.

— Eşti neobişnuit de tăcut, tinere.

Keets se aşeză lângă el.

— Totul pare atât de... greu, spuse Trever.

— Vrei să spui tot ce se află deasupra capului tău? râse Keets. Da, înţeleg ce vrei să spui. E cam apăsător.

— Deci, cine locuieşte aici jos? întrebă tânărul.

Keets ridică din umeri.

— Imigranţii din alte lumi, cei care au venit aici în speranţa de a o duce mai bine. Cei care au pierdut totul, cei care nu aveau unde să se ducă. Creaturi care abia trăiesc, care încearcă să trăiască. Şi cei care se hrănesc cu ele.

— Şi cei care caută minunata lume a lui Solace, spuse Trever.

Keets chicoti. Apoi, brusc, se întinse şi îl împinse tare pe Trever. Băiatul căzu pe pământul dur.

— Hei, ce...

Apoi îi văzu. Gaşca se materializase aparent din senin, dar Trever văzu acum pasajul îngust care dădea în aleea arcuită. Keets îl împinsese chiar la timp din calea unei săgeţi paralizante. Trever îşi ridică privirea şi văzu că Oryon îşi scosese deja blasterul uşor cu repetiţie din husa de la spate. Keets ţinea în mână un pistol blaster. Acum Trever vedea dârele de focuri de blaster în întuneric, un baraj constant, în timp ce banda înainta. Erau cel puţin cincisprezece, fiecare dintre ei având un aspect mai brutal decât ceilalţi.

Ferus fugea deja, sabia sa de lumină măturând într-un arc în continuă mişcare. Atacatorii erau în mod clar speriaţi de ferocitatea şi puterea de care dădea dovadă, ca să nu mai vorbim de salvele de blaster care se îndreptau brusc spre ei ca un bumerang. Continuară să tragă în timp ce se retrăgeau, strigând blesteme la adresa lui Ferus şi promiţând că îl vor ucide. Oryon şi Hume îşi păstrară poziţia pe flancurile lui Ferus,

fiecare dintre ei trăgând cu armele lor. Keets şi Rhya erau doar cu puțin în urmă, în timp ce Gilly şi Spence se despărțiră şi începură să urmărească banda care renunțase să mai tragă şi fugea.

Trever începu să se ridice în picioare. Fisurile şi crăpăturile erau mai largi aici, iar piciorul i se înfipse într-o crăpătură în timp ce se mişca. Enervat, încercă să-l scoată, dar era blocat. Trever se aplecă mai aproape pentru a se uita în crăpătură. O coadă groasă şi solzoasă se înfăşurase în jurul gleznei sale. Scoase un țipăt de surpriză şi încercă să-şi tragă piciorul în sus. Creatura înfăşură un alt tentacul în jurul gleznei şi trase. Încercă să o lovească, dar asta nu făcu decât să se agațe şi mai tare.

— Ferus! strigă Trever.

Dar Ferus era în față, cu Rhya şi Hume, şi nu îl auzi. Se uită din nou în jos şi de data asta văzu ochiul creaturii care se uita la el. Nu credea că în universul acestei creaturi exista conceptul de milă. Creatura se smuci brusc, iar Trever căzu în crăpătură până la şolduri. Celălalt picior îi atârna acum în interiorul crăpăturii, iar el alungă întrebarea dacă acea creatură avea cumva un partener. Lovi cu piciorul şi se răsuci, lovind creatura acum cu pumnul, în timp ce cu cealaltă mână căuta ceva – orice – în centura sa utilitară. Simți contururile familiare ale unei încărcături alfa.

Degetele lui se bâjbâiră în timp ce încerca să seteze încărcătura. Reuşi să o facă, dar creatura trase de el, iar încărcătura îi scăpă dintre degete şi căzu în întuneric. În străfulgerarea de lumină văzu un corp reptilian cu solzi care păreau de duracretă. Gura creaturii păru să fie suficient de puternică pentru a-l rupe în două. Dintr-o dată, ceva şuieră lângă urechea lui. Surprinse strălucirea unui vibroşiş în timp ce se rotea prin aer, țintind perfect coada. Se înfipse până la mâner. Coada groasă se desfăşură brusc, iar Trever auzi sunetul creaturii care se îndepărta, alunecând.

— Melc de duracretă, spuse Keets, întinzând o mână spre el şi trăgându-l în sus. Cam trei metri lungime, după cum arată. Sapă în piatră. Cel mai bine ar fi să fii cu ochii în patru.

— Mulțumesc pentru pont.

Trever îşi şterse praful de pe pantaloni. Ferus se grăbi să se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic important. Am fost aproape strangulat de un melc enorm. Nimic pentru care să îți faci griji, spuse Trever.

Nu ştia de ce se simțea atât de iritat că nu-l salvase Ferus. Jediul mersese înainte, fără să se preocupe deloc de Trever.

— Hei, îmi pare rău. Mulțumesc, îi spuse Ferus lui Keets.

— Sigur. Îmi eşti dator cu un vibroşiş.

Keets rânji, cu dinții albi prin murdăria care îi brăzda fața.

— Am găsit un loc care ar putea oferi nişte informații, spuse Ferus.

Ceilalți se opriseră în fața a două coloane de piatră prăbuşite. Pe un panou scria cu lumină laser: *HANUL LUMII SUBTERANE.* Îl priveau în timp ce Ferus, Trever şi Keets se apropiară.

— Nu este cel mai select local, spuse Rhya.

— Avem nevoie de un pat pentru noaptea asta, spuse Ferus.

— Şi unde sunt paturi, este şi grog, spuse Keets. Şi unde e grog, este şi bârfă.

— Hai să încercăm, spuse Ferus. Dar țineți-vă armele aproape.

Împinseră uşa de piatră. Intrară într-un spațiu circular mare, format din arcade înalte. Podeaua şi tavanul de piatră făceau ca paşii lor să răsune. Gargui uriaşi

extratereştrii se uitau peste capetele lor cu ceea ce părea a fi o intenție malițioasă.

— Ca acasă, remarcă Hume.

Se apropiară de un mic birou ponosit care părea eclipsat de împrejurimi. Un funcționar stătea în spatele lui, dormind adânc. Ferus își drese glasul, dar nu se întâmplă nimic. Oryon trânti mânerul puştii sale blaster pe birou, iar funcționarul se trezi cu o tresărire.

— Foc! strigă el.

— Fără foc, spuse Ferus. Doar nişte clienți.

— Oh. Funcționarul se ridică. Ah, avem doar câteva camere disponibile. Va trebui să stați câte doi.

— Bine.

— Costă în plus pentru prosoape şi apă.

— Extra pentru apă?

— E greu să găseşti apă aici.

— Bine, bine, bine.

Ferus tocmai era pe punctul să-şi prezente legitimația falsă, dar funcționarul făcu un semn cu mâna pentru a-l opri.

— Doar credite. Nu avem nevoie de acte de identificare.

— Credeam că aşa e legea.

Funcționarul ridică o sprânceană la el, ca şi cum Ferus ar fi fost un recrut într-o armată de războinici hârşiți.

— Nu există nicio lege aici. Dacă nu ți-ai dat seama încă de asta, îmi pare rău pentru tine.

Plătiră creditele, apoi Hume întrebă:

— Avem gâturile uscate. Aveți vreo recomandare?

Funcționarul ridică din umeri în direcția unei uşi.

Împinseră uşa şi intrară înăuntru. Cantina era mică, dar tavanul era înalt, aruncând umbre adânci prin tot spațiul. Spre surprinderea lui Ferus, localul era aproape plin. Humanoizi şi alte creaturi stăteau la bar sau la mesele mici care se pierdeau în umbre. Armele erau expuse în mod evident pe mese.

— Îmi aminteşte de un loc în care obişnuiam să merg în Oraşul Galactic, numit *'Dor*, doar că arată mai rău, observă Keets.

Ferus aprobă din cap. Fusese la *'Dor* cu Siri, ca Padawan care se străduise din răsputeri să nu se lase intimidat de atmosferă. Scursura galaxiei se ducea acolo să bea, să cumpere sau să vândă informații şi să angajeze vânători de recompense. Se numise cândva *Splendor*, până când majoritatea literelor se scurtcircuitaseră şi toată lumea îi spunea doar *'Dor*.

— Aş spune că ar trebui să luăm loc, îi sfătui Hume. Atragem un pic de atenție aici.

— Nu este neapărat un lucru rău, spuse Oryon. Asta s-ar putea să ne aducă nişte răspunsuri.

Ocupară câteva mese mici şi comandară băuturi şi mâncare. Văzură că erau observați. Ferus luă o mică înghițitură din băutura lui, apoi se ridică şi merse la bar pentru a vedea dacă avea cineva chef de discuții. Între timp, Keets începu o conversație cu masa de alături.

Mâncară mâncarea şi terminară patru oale de ceai şi vorbiră cu aproape fiecare persoană din bar, dar nimeni nu reuşi să obțină indicații despre Solace. Toată lumea

auzise despre el, dar nimeni nu ştia unde se află. În cele din urmă, cantina se goli şi trebuiră să se recunoască învinşi. Trever se simțea ameţit de ceva vreme. Căscă.

— Am putea la fel de bine să dormim puţin, spuse Ferus.

Camera era mare, cu canapele de dormit şi un singur recipient şi ţeavă din care picura apă de un galben pal. Canapelele erau doar nişte scânduri cu o pătură deasupra. Nu era cel mai incomod pat pe care dormise Ferus vreodată, dar cu siguranţă se afla în top zece.

Se întoarse pe o parte şi privi părul ciufulit al lui Trever care ieşea de sub pătură. Se simţea prost că nu fusese el cel care îl ajutase pe Trever mai devreme. Se asigurase că Trever era nevătămat în timpul bătăliei, apoi se concentrase asupra atacatorilor. Auzise strigătul lui Trever, dar până să vină el, Keets era deja acolo.

Nu putea fi primul de fiecare dată. Sau cel puţin aşa încerca să-şi spună. Nu ştia unde începea şi unde se termina responsabilitatea lui faţă de băiat. Ştia, bineînţeles, că Trever nu era chiar atât de descurcăreţ pe cât pretindea că este. Chiar dacă băiatul trăise ani de zile de unul singur, din când în când avea nevoie de îndrumare, de cineva care să vegheze asupra lui.

Era asta treaba lui?

Dacă ar mai fi fost încă Jedi, dacă galaxia nu s-ar fi schimbat, ar fi fost destul de mare pentru a avea un Padawan acum. Dar Trever nu era Padawanul lui. Ferus nu avea cu el legătura pe care ar fi avut-o un Maestru Jedi. Nu avea legătura pe care o avusese cu Siri. Îl pierdea din când în când din vedere. Şi nu-şi putea da seama ce gândea sau ce simţea. Era mai bine să se despartă, să găsească un adăpost pentru Trever, astfel încât acesta să poată creşte în siguranţă. Chiar iubit, dacă ar fi fost posibil. Pentru că Ferus nu ar fi făcut decât să-l îngroape tot mai adânc în complicaţii şi pericole. Nu era corect faţă de Trever. Azi fusese un melc de duracretă de trei metri. Dar ce avea să se întâmple mâine şi poimâine?

Cu aceste gânduri neliniştitoare, Ferus simţi că alunecă spre somn. Respiraţia calmă din cameră îi spunea că şi ceilalţi cedaseră oboselii, în ciuda paturilor tari.

Deodată, auzi un zgomot. Pus mâna pe sabie, dar curând văzu că era Trever, care se târa spre el în linişte, ca să nu-i trezească pe ceilalţi.

Se opri lângă capul canapelei de dormit, cu ochii strălucitori.

— Ştiu unde să găsesc Solace, spuse el.

Capitolul 11

— A fost atunci când melcul a început să mă tragă în jos…

— Trever, îmi pare rău că…

— Ajunge cu atâta vinovăție, Feri-Wan – încerc să-ți spun ceva. Am aruncat o încărcătură alfa şi când s-a declanşat, lumina mi-a arătat ceva. Mai mult decât un prădător de trei metri care îmi strivea glezna, vreau să spun. E ceva acolo jos.

— Ceva?

— Ceva mai mult decât un cuib de melci de duracretă. M-am gândit la asta. Era o strălucire… ca şi cum ar fi fost metal, sau apă. Nu sunt sigur, dar era ca şi cum ar fi fost… un spațiu. Ca o cameră. Sau ceva de genul ăsta. Doar că… îți aminteşti că unele zvonuri spuneau că e sub scoarță?

Ferus nu avu nevoie să-l întrebe pe Trever dacă era sigur. Avea încredere în percepțiile băiatului.

— Îi voi trezi pe ceilalți. Să mergem.

Era o perioadă din zi fără prea multă activitate. Prea târziu chiar şi pentru cei care umblau noaptea prin aceste zone periculoase, prea devreme pentru cei care se trezeau înainte de răsărit. Se țineau aproape unul de altul în timp ce mergeau.

Trever îi conduse pe Keets şi pe ceilalți spre locul unde melcul de duracretă încercase să-l tragă prin crăpătură. Ferus se aplecă şi aprinse o baghetă luminoasă în spațiul respectiv. Nu se putea pronunța, dar observă că Trever avea dreptate – era ceva acolo jos.

— Cred că pot să încap, spuse Ferus. Lasă-mă să cobor şi, dacă văd ceva, o să vă chem.

Keets se sprijini de o coloană şi căscă.

— Nu te grăbi.

Ferus se strecură uşor prin deschidere. Odată ce ajunse jos, văzu că era o jumătate de zid prăbuşit. Era adânc crestat de urmele unui melc, dar asta îi oferi puncte de sprijin şi de prindere. Spre surprinderea lui, Trever începu să coboare după el.

— Rămâi acolo sus, spuse Ferus.

— Nici vorbă de aşa ceva. Eu am găsit locul ăsta, vin şi eu.

Ferus ştia că ar fi fost o pierdere de vreme să se certe. Continuă să coboare încet, apoi sări ultimii metri. Cizmele lui atinseră pământul solid. Trever sări lângă el o clipă mai târziu. Ținea o baghetă luminoasă deasupra capului pentru iluminare.

Ferus putea vedea acum că se aflau într-un tunel.

Blocuri gigantice de piatră formau pereții şi tavanul. Podeaua era adânc scobită şi putea vedea rămăşițele maşinăriilor îngropate pe şinele lor.

— Asta e ceea ce ai văzut sclipind, îi spuse lui Trever. Trebuie să fi fost un fel de sistem de transport.

Le strigă celorlalți că drumul era liber şi începură să coboare, unul după altul.

Hume evită o baltă galbenă aburindă care degaja un miros urât.

— Aveți grijă, spuse el. Se pare că sunt nişte deşeuri toxice pe aici.

— Sistemul trebuie să fi fost primitiv, zise Rhya. Foloseau şine pentru transport.

Keets îşi ridică privirea.

— Încă mai sunt conducte în tavan. Mă întreb unde duc.

— Cu siguranță nu seamănă cu Solace, spuse Hume. Dar tunelul ne-ar putea duce acolo.

Ferus auzi o şoaptă deasupra. Acesta fu singurul avertisment pe care îl primi, deoarece o siluetă neagră căzu brusc din tavan în calea lor. Nu avusese timp să-şi apuce sabia ascunsă în mantie. Atât de rapidă fusese creatura.

Era o ființă scundă, cu muşchi duri, şi purta o cască strânsă peste trăsăturile sale. Talia îi era strânsă cu o centură la care ținea o varietate de arme. Totuşi, nu adoptă o postură amenințătoare. Păru dezinvoltă în timp ce îi privea cum se apropiau, cei *Şterşi* ținându-şi cu toții armele în mână şi fixându-le asupra creaturii.

— Ați menționat Solace, spuse ființa.

Ferus aprobă din cap, privind-o cu precauție.

— Vrem să mergem acolo.

Gilly şi Spence se mutară în spatele creaturii, iar Keets, Oryon, Hume şi Rhya se apropiară şi mai mult. Intrusul nu părea deloc speriat.

— Pot să vă duc acolo, spuse el. Dar te va costa.

— De ce ar trebui să avem încredere în tine? întrebă Trever.

— Pentru că opțiunile voastre sunt limitate aici, la scoarță, răspunse el. Ori găsiți singuri drumul, ori vă folosiți de mine.

— De unde ştim că o poți găsi? întrebă Keets.

— Pentru că am fost acolo. Sunt singurul care a fost acolo şi s-a întors.

Ştiau că o parte din ceea ce spusese era adevărat. Auziseră de cei care plecaseră spre Solace, dar nu auziseră niciodată de vreunul care să se fi întors.

— Trebuie să te descurci mai bine de atât, spuse Ferus.

— Ceea ce mulți nu ştiu este că, acum mult timp în urmă, înainte ca Coruscantul să fie o lume-oraş, avea oceane vaste, spuse intrusul. Oceanele au fost drenate şi pompate în cavernele de sub scoarță. Acolo veți găsi Solace.

Ceilalți schimbară priviri. Li se părea real. Avea sens. De aceea era un loc sigur, de aceea chiar şi Imperiului i-ar fi fost greu să îl găsească.

— Cum te cheamă? întrebă Ferus.

— Spune-mi doar *Ghidul*, răspunse intrusul. Mi-am lepădat numele cu mult timp în urmă. Ca şi tine, am şters toate urmele trecutului meu.

Ceva nu e în regulă aici, gândi Ferus. Era ceva ciudat la Ghid. Dar, din nou, era ceva ciudat la toată lumea de aici.

Ghidul avea dreptate. Nu prea aveau de ales. Era singura pistă pe care o găsiseră de când începuseră. Ferus aprobă încet din cap.

— Du-ne acolo, spuse el.

Capitolul 12

Ghidul ținea în mână o baghetă luminoasă.

— Cel mai bine ar fi să rămânem aproape. Aveți grijă la melcii de duracretă. Sunt deosebit de agresivi.

— Cred că am fost deja prezentați, murmură Trever.

În timp ce mergeau, rămaseră în mijlocul tunelului. Pereții picurau umezeală. Din când în când treceau pe lângă o piscină toxică puturoasă, care strălucea ciudat în întuneric. Auzeau zgomote de ființe târâtoare, dar nu apăru nicio creatură.

— Oraşele inițiale ale Coruscantului au fost construite pe scoarță, cu milenii în urmă, explică Ghidul în timp ce mergeau. O mare parte din infrastructură este încă sub pământ. Majoritatea tunelurilor de apă şi de energie au cedat, dar exista un sistem de deplasare care se baza pe un fel de motor primitiv conectat la o cale ferată fixată în pământ. Aceste tuneluri au fost construite din blocuri de piatră, iar unele sunt încă intacte. Mai târziu, au fost folosite pentru a pompa oceanele în peşteri. Acolo mergem.

Merseră până când îşi pierdură simțul orientării şi nu mai ştiau dacă deasupra lor era zi sau noapte. Ferus începu să resimtă lipsa somnului şi a hranei decente. Dar continuă să meargă mai departe. Dintr-o dată auzi ecoul apei care cădea. Ghidul se opri.

— Apa va deveni mai adâncă, dar vom ajunge la pasarele care ne vor duce pe deasupra ei.

În curând se scufundară în apa până la glezne. În față văzură o scară rudimentară, iar când Ferus urmări scările cu privirea, văzu că se conectau la o serie de platforme şi la alte scări. Când Ghidul ajunse la scări, începu să urce.

Urcară din platformă în platformă, în întuneric. Ferus nu ştia cât de adâncă era apa sub ei, dar o putea simți. Era aproape ca şi cum ar fi avut încă maree, căci părea să se ridice şi să se retragă ca şi cum ar fi fost în continuă mişcare. Nu putea să o vadă, putea doar să o miroasă şi să o audă.

Auziră un pleoscăit şi se uitară peste margine. Mult mai jos, putură distinge o creatură marină uriaşă care se întorcea şi se strecura din nou sub apă.

— Oh, da, spuse Ghidul. Ar trebui să vă avertizez – să nu cădeți.

Schelăria se deschise brusc într-un spațiu larg care se întindea pe toată lățimea cavernei. Scânduri de ipsos şi de lemn erau aşezate într-un tipar. Structurile fuseseră construite în tabere circulare separate care se conectau între ele prin pasarele metalice. Era ca un mic oraş. În câteva dintre structuri, Ferus văzu cum se aprindeau lumini. Oricine se afla înăuntru se trezea.

Ghidul ridică un mic dispozitiv, iar apoi se auzi un zgomot electronic.

Locuitorii începură să iasă din structuri. Erau din mai multe lumi şi toți erau înarmați. Se îndreptară încet spre Ghid. Cei *Şterşi* se treziră strânşi unul lângă altul într-un grup mic, în timp ce coloniştii se adunau în jurul lor.

Ferus începu să se simtă neliniştit. Erau complet înconjurați şi în inferioritate numerică.

Începu un murmur, câteva cuvinte trecând de la o ființă la alta. Ghidul ridică o

mână pentru tăcere.

— Vi i-am adus de sus, spus el.

Apoi se întoarse brusc pe călcâie şi se contopi cu mulţimea.

— Sunt ai voştri acum.

Mulţimea începu să se apropie. Ferus, Trever şi cei *Şterşi* se dădură înapoi. Dar nu aveau unde să se ducă. Era doar balustrada subţire a pasarelei şi căderea lungă spre oceanul negru de dedesubt.

Capitolul 13

Nu era ca şi cum nu ar fi văzut asta de la un kilometru distanță. Ferus fusese pregătit pentru ca Ghidul să-i trădeze. Ar fi fost o prostie să nu se aştepte la asta. Dar se dovedi că oricum fusese prost. Crezuse că Ghidul i-ar putea duce într-o ambuscadă de vreun fel. Nu se aşteptase ca ambuscada să vină din partea membrilor lui Solace.

— Solace are grijă de noi, spuse o femeie.

— Solace ne aduce ceea ce avem nevoie, strigă cineva.

Vorbesc despre Ghid, îşi dădu seama Ferus. Solace nu era un loc, ci o persoană.

Aşa supraviețuiau ei. Erau persoane care se dedau la orice. Răspândeau zvonul despre Solace, iar când Ghidul conducea câte un grup înapoi, îi prădau şi le foloseau creditele sau obiectele de valoare pentru a cumpăra provizii. Totul era dureros de clar.

Simțea sprijinul ferm al lui Keets, Oryon şi al celorlalți de lângă el. Degetele lui Trever păreau să fie agățate în centura lui, dar Ferus ştia că pescuia un mic dispozitiv exploziv. Poate o grenadă fumigenă.

Primul rând de colonişti atacă. Trever aruncă grenada, iar fumul se rostogoli spre atacatorii lor. În acelaşi moment, Ferus îşi scoase sabia, gata să devieze rafalele de blaster care, era sigur, aveau să se îndrepte spre ei.

Văzu pe cineva sărind prin fum şi îşi ținu sabia pregătită.

— Aşteptați!

Comanda venise de la Solace, care aterizase chiar în fața grupului. Toată lumea încremeni. Solace merse înainte. Era atât de linişte încât puteau să-i audă cizmele lovind pasarela. Se apropie de Ferus, atât de mult încât vârful strălucitor al sabiei era la doar câțiva milimetri de piept.

— Jedi, spuse el.

— Din păcate pentru tine, da, spuse Ferus.

Solace ridică bagheta luminoasă şi examină trăsăturile lui Ferus.

— Nu chiar.

— Nu chiar ce?

Nu trebuia să poarte o conversație ci trebuia să lupte, dar cu siguranță nu-l deranja întârzierea. Îi dădea mai mult timp să caute oportunități, căi de scăpare, indivizii care păreau mai competenți decât alții, armele ascunse.

— Ar fi trebuit să ştii deja, *Nu-prea-Jedi*, spuse Solace. Ar fi trebuit să ştii din prima clipă în care ai ajuns aici.

— Îmi dai lecții?

— Evident, ai nevoie de ele, Padawan.

Era evident că instinctele lui Ferus păreau să-l dezamăgească în cele mai proaste momente. Dar înțelese brusc ce nu era în regulă cu ghidul lor şi ce ar fi trebuit să ghicească de la bun început.

— Tu eşti Fy-Tor, spuse el. Eşti Jedi.

— Era şi timpul.

Ghidul lor îşi scoase încet casca. Ferus o recunoscu acum. Fy-Tor avea o voce mai gravă şi se mişca diferit, dar o recunoştea. Era slabă, cu obrajii scobiți. Tatuajul

de pe frunte era încă acolo, dar era slab acum, decolorat. Îşi răsese părul negru, dar ochii ei albaştri erau încă pătrunzători.

Solace ridică o mână.

— Aceştia nu sunt pentru voi, le strigă ea coloniştilor. Dispersaţi-vă.

Mulţimea se topi, cu excepţia unui bărbat care rămase la câţiva paşi în spatele ei. Mâinile lui se odihneau pe centura sa utilitară groasă, ca şi cum ar fi fost pregătit să o apere pe Fy-Tor în orice moment.

Ea îi vorbi fără să se întoarcă.

— Donal. Poţi să le aduci companionilor lui Ferus ceva de mâncare? Au mers pe jos aproape toată noaptea.

— Bineînţeles.

— Nimeni nu vă va face rău acum, le spuse ea.

Cei *Şterşi* se îndepărtară, dar Trever rămase cu încăpăţânare lângă Ferus.

Fy-Tor ridică o sprânceană.

— Ucenicul tău?

— N-aş spune asta, spuse Ferus.

— Nici eu, spuse Trever.

— Te-am căutat, Fy-Tor, continuă Ferus.

Ea ridică o mână.

— Nu folosi acest nume. L-am lăsat în urmă. Acum sunt Solace. I-ai părăsit pe Jedi. Un fel de ceartă între Padawani, parcă am auzit.

O ceartă? Ferus îşi aminti de profunzimea durerii din inima sa, de vinovăţia sa.

— Nu a fost o ceartă.

— Aşa spui tu. Unde ai găsit acea sabie de lumină?

— A fost un cadou de la Garen Muln. Jediul pe care l-ai lăsat în peştera de pe Ilum. Cel căruia i-ai spus că te vei întoarce.

— Am încercat.

— Aşa spui tu.

Se priviră unul pe celălalt, aproape adversari acum. Ferus nu ştia cum, dar se întâmplase. Nu bătu în retragere, deşi îşi dădea seama că ea aştepta asta. Ori îl considera încă Padawan, fie era obişnuită cu supunerea coloniştilor de aici.

Se vedea asta din felul în care dădea ordine, din felul în care se aştepta ca ei să se mişte atunci când le spunea ea să se mişte.

— Văd că am început bine, spuse ea. Haide, Olin, hai să ne aşezăm şi poţi să-mi spui de ce mă căutai. Vino în biroul meu.

Se aşeză călare pe o bancă modelată din ceea ce părea să fi fost un scaun de speeder. Ferus se aşeză şi el. Trever se ghemui pe podea. Expresia de pe faţa lui era precaută; încă nu avea încredere în Solace. Nici Ferus nu avea. Reîntâlnirea pe care şi-o imaginase având loc trebuia să fie plină de uşurare şi emoţie, chintesenţa înţelegerii între Jedi. Dar nu era nici pe departe aşa ceva. Solace era de neînţeles pentru el, iar ea nu părea să aibă nicio dorinţă de a se conecta, ca de la Jedi la Jedi. În schimb, până acum, profitase de fiecare ocazie pentru a-i reaminti că nu era unul dintre ei.

— Ştiu un alt Jedi care este în viaţă, în afară de Garen, spuse Ferus.

Deşi Obi-Wan îi dăduse permisiunea să le spună altor Jedi că era în viaţă, Ferus alese să nu dea detalii până când nu avea o mai bună înţelegere a ceea ce reprezenta Solace. Încă era deranjat de faptul că ea îi condusese până aici şi apoi le întorsese

spatele, indiferentă față de soarta lor. Orice i se întâmplase, o îndepărtase foarte mult de calea Jedi.

— Este în exil, dar Garen şi cu mine am stabilit o bază secretă pentru orice Jedi pe care îl pot găsi. Dacă ne adunăm din nou, putem deveni mai puternici.

Solace se gândi la acest lucru.

— Vorbeşti serios? Ai de gând să călătoreşti prin galaxie, să aduni Jedi rătăciți – care poate că nici nu mai există – şi să-i aduni într-o tabără? Râse în hohote. Nu contați pe mine!

— Dacă rămânem împreună, vom fi mai în măsură să luptăm când va veni timpul.

Solace clătină din cap.

— Galaxia este controlată de Sith. Ne-au ucis pe toți. Planul tău e condamnat, Ferus, şi nu vreau să iau parte la el. Îşi întinse brațele. Am aici tot ce-mi trebuie.

— Ființe care te venerează, spuse Ferus. Da, văd că ai toată atenția şi serviciile pe care ți le-ai putea dori.

Ea refuză să se lase momită.

— Ce e în neregulă cu asta? întrebă ea. I-am luat pe cei pe care Imperiul i-ar fi strivit ca pe nişte melci şi le-am oferit un loc sigur în care să trăiască. Ce te face să crezi că planul tău este mai bun decât al meu?

— Am fost distruşi, spuse Ferus încet. Trădați. Chiar şi copii au fost măcelăriți. Ce te face să fii atât de indiferentă la asta?

Solace privi în altă parte, în jos, prin grilaj, spre oceanul de dedesubt.

— Acelea au fost zile negre şi nu doresc să le retrăiesc.

— Într-o zi ne vom putea ridica împotriva lor, spuse Ferus. Cred asta din toată inima. Şi dacă pot să ajut în vreun fel, să protejez măcar un Jedi, atunci m-am angajat să o fac.

— Fie ca Forța să fie cu tine, atunci, spuse Solace. Dar eu nu plec nicăieri. Am o afacere bună aici. Mă duc ocazional la vânătoare de recompense pentru a finanța acest loc. Este plin de ființe în care am încredere. Imperiul nu ştie unde să mă găsească. Nici măcar nu ştie că sunt în viață.

— Mă tem că ştiu, spuse Ferus. Trever şi cu mine am pătruns în Templu şi l-am auzit pe Inchizitorul şef Malorum vorbind cu Darth Vader. Vader ştie că eşti în viață, deşi nu pare să-i pese prea mult. Este un Sith.

— Întotdeauna sunt doi, spuse ea. Nu ştiam cine sunt, dar desigur că are sens.

— Malorum ştie şi el că eşti în viață. Plănuieşte să recupereze subnivelurile Coruscantului şi să coboare până la scoarță. De aceea au venit cei *Şterşi* aici – pentru a vedea dacă vor fi în siguranță. Dar Malorum a mai spus că a plasat un spion lângă tine.

— Un spion? Aici? Nu pot să cred.

— Nu ştiu dacă e adevărat, îți spun doar ce am auzit. Ar fi putut încerca să-l impresioneze pe Vader. Ferus aşteptă o clipă. Dar îți poți asuma acest risc?

Solace nu răspunse. Ferus se aplecă mai aproape.

— Au păstrat săbiile de lumină.

Solace îşi ridică privirea.

— Sunt sute. Poate mai multe. De la Jedii pe care i-au ucis.

Ea îşi împreună mâinile şi se aplecă în față, sprijinindu-şi fruntea de ele.

— Zac într-una din camerele de depozitare, adunând praf.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

— Sunt aici doar pentru a găsi un Jedi...

Ea mai inspiră o dată adânc, apoi îşi ridică capul.

— Ar trebui să ne întoarcem la Templu.

Ferus nu se aşteptase la asta.

— Ce?

— Vom intra înăuntru şi vom afla ce plănuiesc, pentru coloniştii de aici şi pentru cei *Şterşi*.

— Nu cred că putem, spuse Ferus. Securitatea a fost întărită.

— Vom lua săbiile înapoi. Dacă, aşa cum spui tu, mai sunt alți Jedi în viață, vom avea săbii pentru o armată întreagă, dacă vom avea nevoie. În orice caz, le putem ascunde. Nu ar trebui să ajungă la Sith. Fața ei se împietri. Este o... profanare.

— Sunt de acord, dar...

— Şi voi descoperi cine este spionul, dacă există unul. Sunt prea multe în joc. Putem pleca imediat.

— Solace, nu ar fi mai logic să abandonăm acest loc şi să părăsim Coruscantul cu totul? Chiar dacă nu vreți să veniți pe asteroid, galaxia este un loc mare. Poți găsi un loc unde să te ascunzi.

— M-am săturat să fug. Ei m-au adus aici. Aici este locul unde stau.

— Tocmai am părăsit Templul acum câteva zile. Nu cred că este posibil să intrăm şi să ieşim acum. Ca să nu mai vorbim de orientare odată ce suntem înăuntru. Vor fi în alertă maximă.

— Alertă roşie dublă, suplimentară, adăugă Trever.

— Cum ați intrat? întrebă Solace.

Fața ei era plină de intenție. Ferus văzu că se hotărâse deja.

— Prin unul dintre turnuri, apoi am coborât prin tunelul de serviciu până la clădirea principală.

— Pe calea cea mai grea.

— N-am spus că e uşor.

— De ce nu ai intrat prin puțul turboliftului de aprovizionare de-a lungul peretelui de sud-est?

— Nu există niciun puț de turbolift de aprovizionare pe partea aceea.

— Bineînțeles, nu ştii despre asta... A fost construit în timpul Războiului Clonelor. Aveam mult mai mulți piloți, mult mai multe echipamente de mutat prin hangar. Tubul principal urcă pe verticală din zonele de depozitare şi apoi se conectează la un tub orizontal care merge spre camerele de locuit. A fost distrusă acea parte a Templului?

— Nu, a fost avariată, dar mare parte din ea este încă intactă.

Solace băgă mâna la centură şi scoase un mic dispozitiv care emise o hartă holografică care se rotea în aer. Era o schemă a Templului. Apoi arătă cu degetul.

— Vezi? Tubul se află aici şi porneşte de la baza clădirii. Poți să te conectezi la tubul orizontal aici. Apoi se conectează la tubul principal al turboliftului din turn.

— Turnul este avariat.

— Ştiu, dar nu contează. Probabil că nu folosesc acest turbolift. Nu există niciun motiv pentru care să o facă – a servit în principal camerele de locuit şi hangarul. Unde este Malorum?

— În ceea ce a fost camera lui Yoda.

— Înseamnă că biroul lui e aici. E la mică distanță de tub.

Ferus simți cum i se accelerează sângele. *Era posibil?* Dar clătină din cap.

— Chiar dacă am putea folosi noul turbolift, cum vom intra?

— Am eu o cale. Spre deosebire de majoritatea clădirilor de la acest nivel, Templul a fost construit prin scufundarea unor piloni în scoarță. Am găsit acei piloni. Îi putem urmări până la bază. Apoi putem intra direct în noul tub al turboliftului.

— Prin podea?

— Va trebui să o aruncăm în aer, zise Trever. Ar fi peste noi în câteva secunde.

— Nu, am o altă cale. Solace sări în picioare. Lasă-mă să-ți arăt.

Se aflau în fața unei mici nave de două persoane. Era cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse Ferus vreodată. Arăta ca un ARC-170 cu nasul tăiat. Dispozitive pe care nu le recunoştea erau amplasate pe fuzelaj.

— Văd că este un vehicul, dar nu-mi dau seama ce este. Pare că ar putea fi un interceptor, dar...

Solace zâmbi.

— Am început cu o carcasă şi l-am construit eu însumi. Este un hibrid – o navă de luptă cu capacitatea de excavare a cârtițelor miniere. Am cumpărat cârtița şi i-am scos jeturile cu plasmă. Sunt montate mai jos. A trebuit să îndepărtez scuturile şi tunurile laser, aşa că am pierdut ceva din capacitatea defensivă şi ofensivă, dar este încă rapidă. Nava poate săpa prin rocă solidă. Poate trece prin baza Templului, îți promit.

— Dar de ce ai construit-o? întrebă Ferus.

— Eu trăiesc sub scoarță. Am nevoie de o strategie de ieşire. Deci, ce zici? Eu mă duc. Vii sau nu?

Ferus se uită la Trever. Ar fi putea fi ceva nesăbuit, dar putea fi şi ceva genial. Ar fi putut fura înapoi săbiile. Ar fi putea să fure fişierele lui Malorum. Ar fi putut să afle ceea ce dezgropase Malorum despre Polis Massa. Ar fi putut găsi o cale să-l oprească, să-şi respecte promisiunea făcută lui Obi-Wan.

Asta ar fost singura lui şansă.

— Vin, spuse el.

Capitolul 14

— Nu te duci fără mine, spuse Trever.

Expresia lui Ferus spunea clar că nu dorise să audă din nou asta. Dar lui Trever nu-i păsa. N-avea de gând să fie lăsat în urmă. Mai fusese lăsat în urmă şi înainte. De către mama sa, de către tatăl său, de către fratele său. De fiecare dată, spuseseră: *E prea periculos. Vei fi în siguranță aici.* De fiecare dată spuseseră că se vor întoarce.

— Este o navă pentru două persoane, spuse Ferus. Nu e loc. O să mă întorc.

— Nu! Nu spune asta, îl avertiză Trever. Pur şi simplu... nu. Pot să ajut. Am fost în Templu. Sunt mic – pot intra prin spațiile înguste. Şi vei avea nevoie de cineva cu experiență la capitolul explozibile.

Solace se uită la el cu îndoială, iar băiatul se enervă.

— Am încărcături alfa pe jumătate şi pe sfert şi mi-am făcut propriile mini explozibile, spuse Trever. Fără zgomot, fără fum, doar o cale de intrare oriunde vrei să mergi.

Solace se uită la Ferus.

— Trever a avut o istorie interesantă, spuse el.

— Dacă scoatem trusa de scule, poți încăpea în spatele scaunului. Solace se uită la Ferus. Puştiul se poate descurca singur. Şi tu ai putut la vârsta lui. Aşa că relaxează-te.

— Ferus nu cunoaşte sensul acestui cuvânt, spuse Trever.

Solace şi Trever râseră, iar o parte din presiunea pe care Ferus o simțea în el se atenuă. Era bine să râdă din nou. Se simțea ca şi cum lega o prietenie.

* * *

Hume, Rhya, Keets, Oryon, Curran, Gilly şi Spence stăteau la o masă confecționată dintr-o placă de permacretă, echilibrată pe nişte picioare vechi de droizi de protocol. Ferus se apropie de ei şi se aşeză.

— Eu plec. Solace promite că veți fi în siguranță aici. Asistentul ei, Donal, va avea grijă de voi. Nu cred că voi sta mult timp. Solace, Trever şi cu mine am decis să pătrundem din nou în Templu. De data asta, am de gând să arunc o privire prin dosare şi să văd exact ce plănuieşte Malorum. Dacă nu mergem, locul ăsta nu va fi sigur.

— Vom veni cu tine, spuse Hume.

— Nu. În primul rând, nu avem loc. Şi în al doilea rând – ei bine, ați venit cu mine ca să găsiți Solace, şi ați făcut-o. Asta este bătălia mea.

Ferus se ridică în picioare. Se uită la fiecare dintre ei. Erau împreună doar de puțin timp, dar se simțea legat de ei, legat de lupta lor pentru a rămâne în viață.

Curran fu cel care luă cuvântul, folosind cuvintele Svivreni pentru despărțire. Pe lumea lor, era considerat ghinionist să îți iei rămas bun.

— Călătoria începe, spuse Curran cu blândețe. Aşa că, du-te.

Când Ferus se întoarse, constată că Solace făcuse deja verificarea preliminară. Trever se înghesuise în spațiul din spatele scaunului. Ferus se strecură pe scaunul

pasagerului, direct în spatele lui Solace. Nava era atât de mică încât navigară cu uşurință prin cavernă şi intrară cu viteză în tunelul subteran.

— Am explorat toate tunelurile de aici, spuse Solace. Sunt mai multe decât ți-am spus. Mi-a luat luni de zile să fac rost de toate piesele pentru această navă şi să o construiesc.

Pilotă prin tunel, întorcând nava pe o parte atunci când era nevoie. Apoi țâşni printr-o crăpătură uriaşă din tavan şi ajunseră pe aleea principală a vechiului oraş de pe scoarță, zburând prin locul gol.

— Coloanele Templului au fost scufundate lângă depozitele de tehnologie, spuse Solace. Au fost greu de găsit pentru că mormanele de gunoi s-au adunat în jurul lor cam începând cu un secol mai târziu.

După ce manevrară timp de aproape o oră, nava plonjă între grămezile imense fumegânde de gunoaie îngrămădite pe sute de metri înălțime. Solace navigă prin spațiu, ocolind grămezile. În cele din urmă, văzură o coloană groasă în față, apoi alta, şi încă una, şi încă una.

— Acolo sunt suporturile. Țineți-vă bine.

Acum zburau drept în sus, urmând coloana care se înălța prin subnivelurile Coruscantului.

Trever se luptă cu amețeala. Privi drept în sus prin cupola cabinei de pilotaj. Nivel după nivel se repezea spre el, etaje, turnuri, ziduri, pasarele, lumini, ființe, speedere, taxiuri aeriene, platforme de aterizare. Le luase atât de mult timp să coboare până la scoarță, iar acum totul se îndepărta în spatele lui atât de repede.

Clădirile se îngroşau tot mai mult în jurul lor. Luminile se aprindeau. Zorii se iviseră deasupra lor. Speederele şi taxiurile aeriene treceau în viteză pe lângă ei. Şi încă se aflau sub suprafață.

Ştiură că erau aproape de Templu când Solace reduse viteza.

— Cea mai bună şansă a noastră este să o facem repede, spuse ea. Să intrăm şi să ieşim.

Deasupra lor, Trever văzu baza clădirii masive a Templului. Chiar şi aici jos putea să vadă dovezi ale daunelor, piatră înnegrită şi bucățile lipsă, ca şi cum clădirea ar fi fost ciopârțită.

Navigară încet în jurul bazei, căutând locul despre care vorbise Solace. Ea poziționă botul navei pe perete. Apoi începu să se audă un vâjâit, iar jeturile de plasmă începură să taie baza. Praful fin acoperi cupola, dar Solace se gândise şi la asta. Un dispozitiv rotativ o curăța la fiecare câteva secunde, lăsându-le vizibilitate completă.

Jeturile de plasmă făcură o gaură suficient de mare pentru ca să treacă nava. Zburară înăuntru şi se treziră direct în tubul turboliftului.

— A funcționat! exclamă Solace.

— Aş fi vrut să nu pari atât de surprinsă, remarcă Ferus.

— Mai întâi biroul lui Malorum. Apoi la depozit, dacă nu vom fi descoperiți.

Nava urcă prin tub, apoi intrară într-un tub orizontal de turbolift. Puteau vedea turboliftul propriu-zis, nefolosit, la capătul tubului. Dincolo de el, puteau vedea că restul tubului fusese aruncat în aer, o parte din el fiind prăbuşit. Turboliftul era parțial distrus. Solace depuse uşor nava pe podeaua tubului. Cupola cabinei de pilotaj se deschise şi ieşiră unul câte unul.

— Această uşă de turbolift se deschide în holul de serviciu, spuse Solace pe un ton scăzut.

Ea şi Ferus stăteau lângă uşă. Trever îi privea. Ceva se întâmpla între ei şi presupuse că era Forța. Nu o putea simți, dar începea să-i recunoască prezența, doar după liniştea care îl înconjura pe Ferus atunci când o accesa. Apoi, fără să scoată un cuvânt, Ferus făcu un pas înainte şi făcu o gaură în uşă cu sabia de lumină. Păşiră cu toții prin ea. Holul era gol. Trever veni în urma lor, în timp ce cei doi Jedi se mişcau rapid şi în tăcere. Aproape că se împiedică de un fir conductor, dar îşi reveni la timp. Începu să transpire la gândul zgomotului pe care l-ar fi făcut dacă ar fi căzut.

Să intrăm şi să ieşim, spusese Solace. Nu trebuiau să atragă atenția.

Coridorul fusese folosit recent. Văzură urme de zgârieturi de-a lungul gurilor de ventilație, ca şi cum ar fi fost smulse. *Căutase Imperiul ceva ascuns în Templu? Auziseră aceleaşi zvonuri pe care le auzise şi el despre o comoară păstrată aici.* Desigur, conform lui Ferus, Palpatine lansase zvonurile, dar asta nu însemna că ofițerii Imperiali ştiau asta. *De ce era firul ăla conductor pe podea?*

Ferus accesă o uşă care dădea spre holul principal. Trever putu vedea uşa biroului lui Malorum. Era deschisă. Auzeau sunetul celorlalți aflați în clădire, dar holul era liber. Traversară rapid holul şi intrară în încăpere. Ferus se grăbi spre birou.

— Holodosarele… au dispărut. La fel şi datapadurile.

Solace se uită în jur.

— Totul a fost luat.

— Cred că Vader a vrut ca Malorum să se întoarcă sub papucul lui.

— Acum nu voi mai afla numele spionului, spuse Solace cu dezgust.

Ferus se încruntă. Se duse la fereastră şi privi afară, ferindu-se să fie văzut.

— Unde sunt trupele? întrebă el. Locul ăsta era plin de ele când am fost aici ultima oară. Ai crede că trebuiau să fie şi mai mulți.

— Ceva nu e în regulă, spuse Solace. Simt asta.

— Şi eu o simt.

— Hai să găsim săbiile şi să plecăm de aici, sugeră Solace.

Luminile se diminuară pentru o clipă, apoi îşi reveniră.

A fost doar o eroare, îşi spuse Trever. Dar ceva îl neliniştea. Ceva care nu avea nimic de-a face cu Forța, ci avea de-a face doar cu Imperiul. Firul de care aproape că se împiedicase… Urmele de zgârieturi de pe gurile de ventilație.

— Aşteptați, spuse el.

Scoase un servomotor şi se repezi la panoul de alimentare. Îl deşurubă de pe perete şi privi înăuntru.

— Trever, ce este?

— Scurgere de energie, zise el. Ceva absoarbe energia din generatorul de bază.

— De ce?

— Mă pot gândi la un singur motiv, spuse Trever. O versiune a unei bombe. Au apelat la diferite stații de energie, toate deodată, pentru a o alimenta. Scurg energia pentru a amplifica explozia. Au intrat în mai multe guri de alimentare. Aş spune că au vrut să extragă suficientă energie pentru a arunca în aer întregul Templu.

— Este Malorum, spuse Ferus. De aceea şi-a golit biroul. Vader i-a spus să o facă, aşa că a făcut-o. Chiar dacă Vader nu vorbea serios. Este modul lui Malorum de a-l face de ruşine pe Vader în ochii Împăratului. Poate pretinde că Vader a dat ordinul. Ai vreo idee când ar putea exploda? îl întrebă Ferus pe Trever.

— Este doar o presupunere, spuse Trever. Dar dacă eroarea aceea înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, se pare că au făcut trecerea la energia de rezervă.

— Ceea ce înseamnă ce? întrebă Ferus.

— Ceea ce înseamnă că se va întâmpla în curând. În câteva minute. Trever înghiți în sec. Nu avem timp să plecăm pe unde am venit.

— Am putea ieşi pe intrarea din față, spuse Solace. Să ne încercăm norocul. Să părăsim Templul şi să-l lăsăm să fie distrus.

— Nu pot, spuse Ferus.

Solace aprobă din cap.

— Nici eu nu pot.

Capitolul 15

Alergară prin holurile principale. Nu mai era timp pentru subterfugii.

Malorum şi ofiţerii săi retrăseseră majoritatea trupelor de şoc, dar lăsaseră droizi de atac pentru a continua patrulările, pentru a împiedica intervenţia intruşilor. Ferus sări spre primul grup în timp ce droizii se întorceau pentru a-i ataca. Sabia lui se mişcă rapid în timp ce îi secera dintr-o parte, iar Solace îi ataca din cealaltă. Ea se mişca încontinuu şi nu pierdea timpul, sabia ei fiind doar o pată de lumină. Era mai rapidă şi mai bună decât Ferus şi, împreună, distruseră droizii în doar câteva secunde. Se întâlniră la mijloc şi trecură prin golul pe care îl creaseră, fumul ridicându-se în jurul lor.

Trever dădu cu piciorul în metalul încins şi îi urmă.

Ştiau unde se afla generatorul central. Singura şansă pe care o aveau era să-l oprească înainte ca bomba să fie complet armată. Neavând încredere în turbolifturi, coborâră în viteză, sărind în jos şi lăsându-l pe Trever să îi ajungă din urmă când trebuiau să se oprească pentru a se ocupa de alţi droizi de atac. Ajunseră la sursa de energie, o cameră albă în care zumzăia puternicul generator subluminic. Lumina energiei de rezervă clipea.

— Aici e bomba, spuse Trever, grăbindu-se spre ea. Nu s-au deranjat să o ascundă. Trebuie să opreşti generatorul principal. Dar fă-o treptat, altfel ar putea declanşa bomba.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

Ferus îşi îndreptă atenţia către comenzile nucleului energetic. Ştia cum să o facă. Îşi făcuse cursul personal de studiu pentru a afla cum funcţiona infrastructura Templului. Accesă rapid consola de calculatoare. Parcurse seria de paşi necesari pentru a opri sistemul. O făcu încet, oprind fiecare subsistem de la verde la galben şi apoi la roşu. Luminile pâlpâiră şi se opriră. Auziră suspinul blând în timp ce se oprea sistemul de ventilaţie.

— Şi acum? întrebă Solace.

— Aşteptăm, spuse Trever. Şi sperăm să nu explodăm.

Solace îşi ridică sabia de lumină, care emana o strălucire albastră moale. Trever îşi scoase bagheta de lumină. Secundele se scurseră încet. Se uitară la indicatorul de putere al bombei. Încet, indicatorul începu să se mişte.

— Se opreşte, spuse el. Nu se înarmează. Îşi ridică privirea spre Ferus. Poţi să o opreşti acum. E moartă.

Ferus aplică o lovitură curată prin bombă. Dispozitivul se despică în două.

— În cât timp îşi vor da seama? întrebă Solace.

— Curând, spuse Ferus. Îmi imaginez că Malorum este prin apropiere. Va vrea să vadă cum explodează.

— L-am oprit de data asta. Dar tot ce trebuie să facă este să declanşeze o alta, spuse Trever.

— Cred că Vader va afla şi îl va opri, spuse Ferus. Cel puţin asta e părerea mea. Vorbele vor avea ecou. Dacă Împăratul ar fi vrut ca Templul să fie distrus complet, ar

fi ordonat deja să se facă acest lucru. El vrea să rămână aşa. Este un simbol pentru întreaga galaxie – epava Ordinului Jedi. Dar pentru noi, este un simbol a ceea ce putem fi din nou.

— Nu ştiu dacă mai este un simbol, spuse Solace. Ştiu doar că a fost casa mea şi nu vreau să o arunce în aer.

Ieşiră din centrul de control al energiei şi porniră din nou pe hol. Dintr-o dată, auziră zgomotul trupelor de şoc care veneau pe hol. În față, din acel punct de observație, puteau vedea intrarea în Templu. În timp ce priveau, uşile se deschiseră rapid şi trupele de şoc se revărsară înăuntru. Malorum era în fruntea lor. Îi puteau auzi vocea bubuind, ricoşând în pereții înalți de piatră.

— Găsiți-i! strigă el.

O mare de alb inundă holul principal. Se întoarseră şi fugiră. Nu puteau face față acestei demonstrații de forță. Deasupra trupelor, droizii căutători începură să se împrăştie, cercetând. Fugiră înapoi pe unde veniseră. Trebuiau să ajungă la nava lui Solace. Era singura lor speranță de scăpare.

Alergară pe coridor urmăriți de un droid căutător. Ferus sări şi se răsuci, tăindu-l în două. Auziră trupele de şoc alergând în spatele lor.

— Probabil că ne-au detectat pe dispozitivele de supraveghere, spuse Solace.

Aveau doar câteva secunde la dispoziție. Ferus îl grăbi pe Trever să treacă prin gaura spre tubul turboliftului. Solace îl urmă. Focurile de blaster împroşcară uşa liftului în timp ce Ferus rămase în picioare, deviindu-le. Când fu sigur că Solace şi Trever se aflau în interiorul navei, se întoarse pentru a sări în gaură.

În acel moment, apărură cel puțin cincizeci de soldați din trupele de şoc, unii dintre ei pe *păşitori* AT-RT. Dacă Solace îl aştepta, ar fi fost cu toții capturați sau morți.

Se uită la Trever, ai cărui ochi erau mari, implorând.

— Mă voi întoarce! strigă el.

— Ți-am zis să nu spui asta!

Ferus îşi dezactivă sabia şi îşi ridică mâna. Solace îi văzu intenția şi sări pentru a o prinde în timp ce se răsucea prin aer. El se lăsa capturat, dar nu şi sabia de lumină.

— Acum, duceți-vă!

Solace ezită. O văzu cât de aproape era să i se alăture. Nu putea să o lase.

— Trebuie să-l scoți de aici! strigă Ferus.

În timp ce Trever țipa şi îi lovea spatele cu pumnii, Solace apăsă comenzile, iar nava decolă. Totul durase mai puțin de o clipă.

Ştia că Malorum ar fi vrut să-l prindă viu. Ferus se întoarse spre atacatori, fără apărare şi singur.

Capitolul 16

Stătea într-o închisoare. Undeva. Nu fusese luat de pe Coruscant, ştia sigur asta. Avea o vânătaie la ceafă, acolo unde îl loviseră cu un baston paralizant. Picioarele încă îl furnicau de la lovitura din spatele genunchilor. Era doar începutul, ştia bine asta. Mai fusese într-o închisoare Imperială şi evadase înainte ca ei să-l tortureze. Nu credea că va fi la fel de norocos şi a doua oară. Ultima dată, Malorum fusese ofiţerul şef.

Un lucru pe care nu ţi-l doreai niciodată, reflectă Ferrus prin durerea de cap, *era un Inchizitor Imperial care să-ţi poarte ranchiună.*

Îşi ridică privirea când se deschiseră uşile şi intră Malorum. Ferus îi simţea plăcerea de a se bucura de situaţie. Hotărî imediat că, indiferent ce i-ar fi făcut, avea să-i dea bătăi de cap lui Malorum.

— Ar trebui să nu ne mai întâlnim aşa, Malorum, spuse el.

— Foarte amuzant.

— Nu, vorbesc serios. Chiar ar trebui. Trebuie doar să ieşi din închisoare. Să vezi galaxia. Să te distrezi...

— Mă distrez chiar acum. Mă bucur nespus de mult.

— Uau, şi eu. În sfârşit, ne înţelegem unul pe altul.

— Deci, hai să vorbim.

Ferus aprobă din cap şi îşi întinse picioarele. Durerea aproape că îl făcu să tresară, dar nu se dădu de gol.

Fii Jedi, Ferus. Fii Jediul care nu ai fost niciodată, de dragul stelelor. Acceptă-ţi frica şi găseşte-ţi echilibrul.

— Hai să vorbim despre Jedi. Te-am subestimat, Ferus. Am crezut că i-ai părăsit şi nu te-ai mai uitat înapoi. Dar nu ai făcut altceva decât să încerci să-i salvezi. Cine este Jediul cu care ai fost la Templu?

— Am fost împreună cu mii de Jedi la Templu. Şi s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă...

— Ştii ce vreau să spun. Azi. Când ai pătruns pe o proprietate Imperială. Cum se numeşte Jediul cu care ai fost pe Bellassa?

Ferus se prefăcu că se încruntă.

— Ciudat, nu şi-a menţionat niciodată numele.

— Nu i-ai aflat niciodată numele?

— Nu şi l-a spus niciodată.

— Mi-e greu să cred asta.

— Iată care este diferenţa dintre noi doi. Mie mi se pare absolut credibil. Dacă toţi prietenii tăi ar fi fost nimiciţi, crezi că ai fi ajuns să spui oricui numele tău? Eu nu cred. L-ai păstra pentru tine, bănuiesc.

— Dacă aş fi un laş.

— Ah, după părerea mea, laşitatea este subestimată. Te poate ţine în viaţă.

— Este atât de important pentru tine să fii în viaţă? Păcat.

— Acum îţi pare rău pentru mine? Nu ştiam că îţi pasă.

Malorum râse.

— Crezi că nu am mai văzut asta până acum? Bravadă în fața unei morți sigure? Ai fi surprins să afli cât de des se dau în spectacol cei care urmează să moară. Nu eşti unic.

— Nu-mi pasă prea mult să fiu unic. Aminteşte-ți, am fost educat ca un Jedi.

— Da, toți sunteți la fel, presupun. Ipocriți. Flămânzi după putere. Ați fost pe cale să preluați Senatul, ați încercat să-l asasinați pe Împăratul Palpatine... toate astea în timp ce purtați acele mantii ale umilinței. A fost o escrocherie bună, dar s-a terminat.

Ferus flutură o mână în aer.

— Îmi place ritmul tiradei tale. Trebuie doar să spui minciunile suficient de tare şi suficient de mult timp şi să pui o bătaie de tobă în spatele lor, iar următorul lucru care se întâmplă, toată lumea cântă aceeaşi melodie.

— Adevărul este că...

— Adevărul, spuse Ferus calm, este că Republica este acum un Imperiu, iar puterea este consolidată în mâinile unui singur om. El va face orice pentru a o păstra, orice pentru a o face să crească, iar tu eşti doar lacheul lui.

— Asta nu este o dezbatere. După cum ai spus, a fost distractiv, Ferus Olin. Dar dacă nu ai de gând să cooperezi...

— Ai metode să mă faci să vorbesc? Lasă-mă să mă gândesc. Tortura este încă împotriva regulamentului Senatului. Ultima dată când m-am interesat.

— Atunci te înşeli. Senatul a aprobat solicitarea Împăratului de a avea mai multă libertate în modul în care se ocupă de duşmani. În vremuri ca acestea, se poate apela la măsuri extreme.

Şi astfel, Senatorii continuă să-i dea Împăratului tot ce-şi doreşte, gândi Ferus. *El schimba galaxia, încălca legămintele pe care fusese fondat Senatul, iar ei votau pentru.* Sithul era inteligent. Întotdeauna acționa cu *aprobarea* unui Senat care nu putea spune *nu.*

— Te trimit într-o lume-închisoare, unde nu merge nimeni. Şi dacă nu dezvălui numele Jedilor despre care ştii că sunt în viață, vei fi executat pentru crime împotriva Imperiului. Crezi că îi va păsa cuiva? Au uitat deja numele tău pe Bellassa.

— E normal, nu i-am mai sunat, nu le-am scris niciodată...

— Vorbesc cu un om mort, spuse Malorum. Şi e timpul să-mi iau prânzul.

Cu aceeaşi indiferență de care dăduse dovadă pe tot parcursul interviului, Malorum se întoarse şi ieşi.

Capitolul 17

De îndată ce Solace ateriză nava în locul de parcare ascuns sub peretele cavernei, Trever se aruncă în faţă şi plesni cu mâna pe dispozitivul de eliberare a cupolei cabinei de pilotaj. Chiar în timp ce se deschidea, el se căţără afară peste Solace.

— L-ai părăsit! Pur şi simplu! strigă el. E vina ta că l-au prins!

— S-a predat singur, Trever, spuse Solace, sărind din navă şi aterizând uşor lângă el. Nu am putut face nimic. Nu mi-a lăsat altă opţiune.

— Jedii nu-i părăsesc pe Jedi! Trever simţi cum îl cuprinde furia. Dar tu o faci, nu? Ai făcut-o de două ori din câte ştiu eu. Tu nu ştii nimic despre loialitate!

Solace stătea în picioare, impasibilă. El nu-şi putea da seama dacă era furioasă. Nu părea supărată. Dar voia ca ea să fie furioasă, voia să lupte.

— Alegerile mele nu sunt treaba ta, spuse ea.

— Ferus este treaba mea, spuse Trever. Este prietenul meu.

— Îl vom găsi, spuse Solace. Oriunde l-ar duce, îl vom găsi.

Trever auzi cuvintele ei ca şi cum ar fi fost de la distanţă. Pentru o clipă, nu avură sens.

— Ce?

— Am spus că îl vom găsi. Nu mă voi opri până nu-l vom găsi. Încă nu s-a terminat. Dar mai întâi avem nevoie de provizii şi de informaţii. Trebuie să...

Solace se opri brusc. Păru să asculte, dar nu se auzea nimic.

— Solace, ce...

Ea se întoarse şi fugi, tăcută şi rapidă, de-a lungul pasarelelor. Făcu un salt atât de imposibil încât Trever ştiu că fusese ajutat de Forţă, sărind peste pasarele pentru a câştiga timp.

Alergă după ea, picioarele lui tropăind în sus pe scări. Era la jumătatea drumului spre aşezare când auziră focuri de blaster şi ţipete.

Keets apăru deasupra, însângerat. Dintr-o dată fu lovit din spate şi căzu de pe pasarelă. Ateriză la picioarele lui Trever, cu trupul contorsionat, cu sângele curgând dintr-o rană.

Asistentul lui Solace, Donal, alergă spre marginea pasarelei.

— Suntem atacaţi! strigă el.

Solace a avut dreptate, gândi Trever. *Încă nu s-a terminat.*

Se pregăti pentru luptă...

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

